

LIST OF AGENTS

1. Manager, Chapala Book Stall, -
Shillong.
2. B. S. Jain & Co.,
71 Abupura, Muzaffarnagar.
3. Manager, Makshada Pustakalaya,
Gauhati.
4. Firma K. L. Mukhopadhyaya,
61/A, Banchhram, Akrur Lane,
Calcutta-12 (India).
5. Law Book Society,
4A, Wellington Square,
Calcutta-13.
6. R. C. Brothers,
4140 Arya Pura,
Sabzi Mandi,
Delhi.
7. Manager, Thacker Spink & Co. (P) Ltd.
(1933),
3 Esplanade East Calcutta.
8. Banawari Lal Jain,
Rare Book Seller,
Matikatra, Agra.
9. The Manager, R. Cambray & Co. (P) Ltd.,
Kent House, P. 33, Mission Raw Extension,
Calcutta-13.
10. Swastik Industrial Works,
54, Holi Street,
Meerut City (U.P.) N.R.
11. Manager, Economic Book Depot,
Matinagar, Sun Beam House,
Shillong.

Assam Legislative Assembly Debates

OFFICIAL REPORT

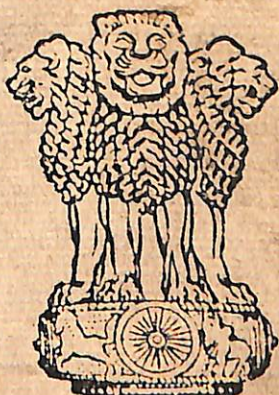
FIFTH SESSION OF THE ASSAM LEGISLATIVE
ASSEMBLY ASSEMBLED AFTER THE SECOND
GENERAL ELECTION UNDER THE SOVEREIGN
DEMOCRATIC REPUBLICAN CONSTITUTION
OF INDIA

BUDGET SESSION

VOLUME I

No. 3

The 2nd March, 1959

सत्यमेव जयते

1961

PRINTED AT THE ASSAM GOVERNMENT PRESS
SHILLONG

Price 10 annas.

DEPARTMENT OF THE ARMY
OFFICE OF THE ADJUTANT GENERAL
WASHINGTON, D. C.
1918

GENERAL INVESTIGATION OF THE
MOUNTAIN SERVICE OF INDIA

REPORT

VOLUME I

No. 1

THE ADJUTANT GENERAL

1918

(1)

PRINTED AT THE ARMY AND NAVAL STORES

WASHINGTON, D. C.

**Proceedings of the Fifth Session of the Assam Legislative
Assembly assembled after the Second General
Election under the Sovereign Democratic
Republican Constitution of India**

The Assembly met in the Assembly Chamber, Shillong, at 10 A.M. on Monday the 2nd March, 1959.

PRESENT

Shri Dev Kanta Borooah, B.A., LL.B., Speaker in the Chair, the nine Ministers, the four Deputy Ministers and eighty-three Members.

QUESTIONS AND ANSWERS

UNSTARRED QUESTIONS

(To which answers were laid on the table)

**Booklet containing certain allegations against the Forests
Department**

Shri KHOGENDRA NATH BARBARUAH (Amguri) asked:

4. Will the Minister, Forests, be pleased to state—

(a) Whether Government is aware that booklet making certain allegations against the Forest Department, was published by Shri Ganga Dhar Bhunya, Contractor, P. O. Golaghat on 6th October, 1958 ?

(b) Whether the allegations are true ?

(c) If so, what action has been taken in the matter ?

Shri HARESWAR DAS (Minister, Forests) replied :

4.(a)—No.

(b) & (c)—Does not arise.

Quantity of Paddy procured by Government

Shri SARAT CHANDRA GOSWAMI (Kamalpur) asked:

5. Will the Minister-in-charge of Supply be pleased to state—

(a) What quantity of paddy has been procured by the Government upto 15th of February, 1959 after the last Paddy Crop was harvested ?

(b) Whether it is a fact that a large portion of the marketable surplus of paddy has already been purchased by the millers and middlemen at a very lower rate than fixed by the Government ?

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY (Minister, Supply) replied :

5.(a)—6,15,114 Mds.

(b)—Before the fixation of prices and promulgation of the Foodgrain Order there might have been cases where due to advance payments made by traders low prices were paid. But, if any instance is brought to the notice of the Government ; the Government is prepared to make enquiry with regard to such mal-practices.

Shri DEVENDRA NATH HAZARIKA (Saikhowa) : Whether Government is aware that Rs.6 or less per maund for paddy is paid to producers by traders in certain parts of the State ?

Mr. SPEAKER : The Minister has replied to that.

Shri MOHIDHAR PEGOO [Jorhat (Reserved for Scheduled Tribes)] : এই ধানবোর চবকাৰে কোন এজেণ্ডাৰ যোগে কিনিছে ?

Mr. SPEAKER : For reply to the question the best thing is to put another question by the hon. Member because in an unstarred question to ask for details will not be proper.

Shri BIRENDRA KUMAR DAS [Patacharkuchi (Reserved for Scheduled Tribes)]: What is the quantity of paddy procured by Government upto 15th February, 1959 at Tihu ?

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY (Supply): This is asking for too much of details. I want notice for that.

Shri SARBESWAR BORDOLOI (Titabar): What is the total quantity of paddy Government is going to procure ?

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY : 22 lakhs maunds.

Shri SARBESWAR BORDOLOI: Is it the expectation that the Government will procure this quantity in full ?

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY: Yes, Sir.

Shri JAHANUDDIN AHMED (Bilasipara): How much till now have been procured ?

Mr. SPEAKER: The reply has already been given.

Shri MOHIKANTA DAS: Is there any machinery of the Government to check traders and millers from purchasing paddy at lower prices from the producers ?

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY: The supply staff is expected to check this.

Shri SARBESWAR BORDOLOI: May I know, Sir, from what date Government started procurement ?

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY : From January, but I cannot give the exact date.

Privilege Motion

Mr. SPEAKER: Mrs. P. K. Gohain raised a question on 28th February about the privileges of the Members of this House in respect of something Shri Nilmoney Barthakur had said on the floor of this House on 26th February. I would like to hear Mr. Borthakur. I gave him all the necessary documents in this behalf.

***Shri NILMONEY BORTHAKUR (Dibrugarh):** Mr. Speaker, Sir, I have gone through the uncorrected official report of my speech delivered in this House on the 26th February, 1959 and the newspaper report conveying the sense of a part of the said speech. I have also noted the point of privilege raised by Shrimati Padma Kumari Gohain, M.L.A. on the 28th February, 1959.

It may be that for my speaking rather a bit swiftly my hon. Friend, Shrimati P.K. Gohain, the Press and the official reporters could not follow my speech clearly and literally.

I find that neither the uncorrected official report nor the Press report that appeared in the *Assam Tribune* and *Natun Asamia* on the 27th February 1959 is a verbatim report of what I said. I should therefore state here the relevant portion of what I said which is as follows:—

“We also find that a plot of land near Borborooah Hat within Dibrugarh Police Station was allotted to a Pakistani national. This was brought to the notice of the Government and was also placed in the Land Settlement Advisory Board, where a decision was taken to evict the Pakistani national and thereafter to resettle the plot of land with somebody else. But instead of that Government, aided by the Congress President allowed the land to be used by a Marwari Mill owner who is trying to build a permanent structure on that plot of land for the interest of the said Pakistani.”

In the aforesaid speech I did not make any reference whatsoever to any hon. Member of this House, as such for anything said or done in the capacity of a Member of this House or of any Committee thereof.

Let me state Sir, that I stand by what I said.

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY (Minister, Parliamentary Affairs ; Sir, we have heard just now the speech delivered by my hon. Friend, Shri Nilmoney Borthakur and if what he has said is correct then the newspapers had no business to report his speech in the manner in which it has been published, which needs a reference to the Privilege Committee of this House. But we do not know what the newspapers will say on this matter, if we straightaway accept the statement of Shri Borthakur. If we accept the statement as correct, we will have to fall upon the newspapers, who published these news and these newspapers will be liable for infringing upon the privileges of the hon. Member Shrimati Gohain by publishing a wrong version of the proceedings of this House. Therefore my submission to this House would be, Sir, that this whole matter should be referred to the Privilege Committee where along with Shri Borthakur, these two newspapers will have a chance, so that a fair decision can be made by the Privilege Committee.

Shri GAURISANKAR BHATTACHARYYA (Gauhati) :

As for myself I do not mind if the matter is discussed here on the floor of this House or in the Privilege Committee. But one point I want to stress and it is this : we should not be very touchy and the exceptional privilege of the Members of this House should not be very often and light-heartedly invoked because nothing is greater and no privilege is more important than the privilege of the people including the privilege of the Press. After what we have heard from Shri Borthakur and after what we have heard from Mrs. Gohain, we do not find that there is absolutely any matter for the consideration of the Privilege Committee. At the first instance, how does the conduct of a Member of this House come for consideration of the Privilege Committee ? It comes only with regard to his or her work or expression as a Member of this House or as a Member of the Committee of this House. A Member of this House may do many things outside the House not in the capacity of a Member of this House but as a member of the public. Therefore, every other extraneous matter which is done outside may not be dragged into the forum of this House. Secondly, I take strong exception to what M. Moinul Haque Choudhury just now said. He said "if what Mr. Borthakur has said is true... ." Ordinary modesty and dignity of the House demand that when an hon. Member says something and when a particular statement is not challenged or disputed that should be taken as true. Whether what Mr. Borthakur has said is a matter of privilege or not is another thing but what the Minister has said is definitely a matter which infringes the privilege of this House. Then, Sir, comes the question of this report. We cannot take the uncorrected official report as undisputably true. As a matter of fact, so far as my knowledge goes this Assembly has not yet got a reporting staff of its own. They have to take help of some reporters of the Secretariat for the purpose and the result is that sometimes the report is just the contrary of what the hon. Members had said. May I draw your attention to one sentence for example? On the last occasion when I made a speech on the Governor's Address I said "I fully agree with what the Governor has said". Now see how the reporter has written here "I fail to agree with what the Governor has said". The two things are completely contradictory. So we cannot take the uncorrected official report as all correcty.

Mr.SPEAKER : Official verbatim reports are sent to the hon. Members for correction.

Shri GAURISANKAR BHATTACHARYYA (Gauhati): What Mr. Borthakur has now said should be taken as a correct version. From that version what do we find? That the Government aided by the Congress President connives the use of the land by a Marwari. Here the charge is against the Government aided by the Congress President. How can any hon. Member be drawn here? If any hon. Member functioned as a Congress President then it is for the Congress organisation to take up the matter. It is nowhere said in the speech that the Congress President happened to be a Member of this House, it is nowhere said that the Congress President is the District Congress President. It is just like "ঠাকুর ঘরে কে? আমি কলা খাই নাই" But when a point of privilege is brought that there is a direct insinuation against a Member then and then only it should be referred to the Privilege Committee. As I said any and every matter should not be given so much importance, that is, the point of privilege should not be lightly taken. I again repeat that the privilege of the people and the press is no less important than the privilege of this House and the Members thereof.

Mr. SPEAKER : Now the question is whether the privilege of the press has not clashed with the privilege of the House.

Shri KHOGENDRA NATH BARBARUAH (Amguri): From what we have heard from Mrs. Gohain and just now from Mr. Borthakur I am of the opinion that this matter should never go to the Privilege Committee because the observations made by Mr. Borthakur never cast aspersion on the conduct of any Member of this House. As it is I take it is an attack on the Congress President and not on any Member. Therefore the matter does not deserve to be sent to the Privilege Committee.

Shrimati PADMA KUMARI GOHAIN (Moran): মাননীয় অধ্যক্ষ ডাঙৰীয়া, কথাটো হৈছে সিদিনা প্রতিবাদ কৰা বক্তৃতাত মই এইটো কৈছিলো যে মাটি সম্বন্ধীয় কোনো কথাত District President জৰিত নাছিল। গতিকে মই কোনো লেণ্ডএডভাইচাৰী কমিটিতে কোনো মন্তব্য দিয়া নাই যিহেতু তাত মই উপস্থিতেই নাছিলো। এতিয়া মই District President হিচাবে মই জনাব খোজো যে সেই মাটিত মাৰোৱাৰী বা পাকিস্থানীক ঘৰ সাজিব দিবলৈ কোনোকথা লিখিত বা মুখেৰেও কোৱা নাই। ই একেবাৰে অসত্য কথা। সেই মাটি এতিয়াও মাৰোৱাৰীয়েও পোৱা নাই, পাকিস্থানীয়েও পোৱা নাই। কংগ্ৰেছ প্ৰেছিডেণ্টে কোনোবা মাৰোৱাৰীক দিবলৈ কৈছে বুলি কোৱা কথা আঘাৰও একেবাৰে অসত্য কথা। আন এটুকুৰা মাটিত অন্য কাৰণে ঘৰ সাজিহে তাত মাৰোৱাৰী বা পাকিস্থানীৰ ঘৰ সজাৰ খবৰ মই নাজানো। কোনো মাটি সম্বন্ধীয় কথাৰে মই লেণ্ডএডভাইচাৰী সভাত বা বাহিৰত কোনো মাৰোৱাৰী বা পাকিস্থানীৰ হৈ একো কথা কোৱা নাছিলো।

Shri SARBESWAR BORDOLOI (Titabar) . Sir, I think, this is a matter which rightly deserves to be referred to the Privilege Committee because hon. Member Shri Borthakur has made a clear allegation against an hon. Member of this House. As Members of this august House we enjoy certain privileges, we enjoy certain rights for which we stand. We are not only Members of this House, we are also representatives and office bearers of many other organizations.

If we are named in certain of our office, in certain of our capacity, we are the same persons and as such if we are affected a member of this House are affected. In similar way Shrimati Padmakumari Gohain happens to be an Member of Legislative Assembly and the President of the Dibrugarh District Congress Committee; the allegation was clearly against the President of the District Congress Committee, Dibrugarh, who is also a Member of this House.

Let us take, for the sake of argument, that the uncorrected speech is correct. Suppose the newspaper report is untrue, that the word "Dibrugarh" was not there. But except for the word "Dibrugarh" every bit of the newspaper report is correct. Now if the President of the Dibrugarh District Congress Committee is not meant, who else is meant? The President of the Provincial Congress or the Mandal Congress is not meant as they are not members of the Dibrugarh Land Settlement Advisory Committee. The President of the Dibrugarh District Congress Committee is a member of the Dibrugarh Land Settlement Advisory Committee and she is Shrimati Padmakumari Gohain and the President also happens to be an Member of the Legislative Assembly. Therefore, Sir, I submit that the rights and privileges of a Member of this House are involved and as such this matter should be referred to the Privilege Committee for decision.

Shri LALIT KUMAR DOLEY (Parliamentary Secretary) : On a point of information, Sir, I would like to ask the hon. Member as to which particular Congress President he meant. Is he entitled to make any statement without specifically stating which particular President he meant? The land concerned pertains to the Dibrugarh Land Settlement Advisory Board and so any allegation against the Congress President in relation to the distribution of that land must relate to the Congress President of Dibrugarh. Shri Bhattacharya said that Shri Borthakur did not mean any particular Congress President that he might have made a reference to the Congress organisation as a whole. How can he make such a general allegation without giving

any specific instances? I would, therefore, like to obtain a clarification from the hon. Member which particular Congress President he meant. If he cannot say it specifically, may I know whether he is entitled to make such a vague allegation affecting the prestige of the Congress organisation and Congress Presidents?

Maulavi JAHANUDDIN AHMED (Bilasipara): May I submit, Sir, that it does not come within the purview of the Privilege Committee? Mr. Borthakur never meant any particular Congress President.....

Shri LALIT KUMAR DOLEY (Parliamentary Secretary): But can Mr. Borthakur make such a vague statement without specifically meaning any particular Congress President? He should clarify.

Maulavi JAHANUDDIN AHMED: We are not concerned with any clarification now. We are only concerned with what he stated before the House, on 26th inst.

Shri FAKHRUDDIN ALI AHMED (Minister, Finance, etc.): Sir, after listening with attention to the observations made by my Friend, Shri Gauri Sankar Bhattacharyya, I feel that in a matter of this nature we should take a completely detached view of the issues before the House. In the first place, we have the report published in the newspaper and, in the other place, we have now the statement made by my Friend Mr. Borthakur. I do not doubt the correctness of his statement today. Unfortunately at the time when he made a speech on the 26th and 27th I was not present in the House. So far as this question of referring the matter arising from his speech and the report of his speech published in newspapers to the Privilege Committee is concerned, I feel, Sir that it should be referred for this simple reason that if my Friend Shri Nilmoney Borthakur did not make the statement which has been reported in some of these newspapers, there was no justification for these newspapers to publish a statement which was not in fact made in this House. Apart from this, as the statement published in some of the newspapers clearly casts a reflection on a Member of this House, the matter, I feel, should go to the Privilege Committee. What my Friend M. Moinul Haque Chaudhury said was that in order to enable the Privilege Committee to arrive at a decision full opportunity should be provided to the newspapers concerned to say under what circumstances this statement was published; I think it will be unfair on the part of this House or any one to condemn any person or any newspaper without giving such an opportunity. Therefore it is necessary that this matter should go to the Privilege Committee.

Then, Sir, I find from the statement made by Mr. Borthakur, which towards the end runs "In spite of that Government aided by the Congress President allowed the land to be used by a Marwari land-owner, who is trying to build a permanent structure on the plot of land for the interest of the said Pakistani" that he has made a serious allegation against the Government and Congress President. Sir, I do not object to my Friend taking the Government to task for any act of omission or commission, but I feel that that criticism should be based on facts and not on imaginary grievances. I have just heard my hon. Friend Shrimati Gohain stating that the land regarding which my Friend Mr. Borthakur spoke is still lying waste and has not been settled with any one. If that is a fact, this matter also requires to be referred to the Committee as to whether the fact stated by Shri Borthakur or the facts stated by Shrimati Gohain are correct. These are matters, which, I feel, for ascertaining the exact position may be referred to the Privilege Committee so that it may investigate and submit a report before the House whether any breach of privilege of the House of any Member has been committed. For this purpose, Sir, if a motion is necessary it will be made.

Shri TARUN SEN DEKA (Nalbari-West) : Sir, it has already been clarified by Shri Borthakur that the speeches he made the other day was wrongly recorded and also from the recorded portion of his speech it does not appear to a man with reasons and prudence that it had infringed the privileges of a Member of this House. The Parliamentary Secretary, Mr. Doley, has also requested Mr. Borthakur to clarify his statement who is the 'President of the Congress Committee'. From this also it is evident to a common man that Mr. Borthakur has not specifically mentioned any Member of this House. Furthermore Sir, Mr. Bhattacharyya has rightly stated that a man with his personal capacity may hold many offices outside this House. If he acts according to the capacity outside this House and not as Member of Legislative Assembly and if he commits something which is detrimental to the interest of the public and if it is raised in this House stating that it is detrimental to the interest of the public, does it infringe the privilege of the Member of this House when specifically the Member of this House was not referred to in a particular speech? Furthermore, Sir, even if it is, for argument's sake, taken to be true that the same hon. Member, Shrimati Gohain, held the office of the then District Presidency even then it cannot be said that she is the permanent office holder as President of that District Committee. Nobody can

say that. A person may be a Member of Legislative Assembly for a particular period but may not be a permanent President of a specific Committee or any organisation outside this House. As it is a matter outside this House and has no relation to the Members of this House and nothing found in the speech of Shri Borthakur which tantamounts to infringe the privilege of any hon'ble Member of this House, I propose that we should not kill much time arguing that it should go to the Privilege Committee. I am surprised that even the Minister incharge of Judiciary, Mr. Ahmed, who is also a prominent lawyer of the State, argued like a man who knows nothing of the law and procedure. I am surprised that a man of his status and position is pressing hard to send this matter to a Privilege Committee. Sir, it is not only the view of a humble Member like me but from the point of reasons, prudence and justice it demands that this matter should be dropped here and I also submit to you (voice: I) I also submit to you that the Supply Minister who is also a prominent lawyer while speaking on the floor of this House has infringed the privilege of the hon. Member, Shri Borthakur, by stating that what he has stated may not be true.

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY (Minister, Supply): If true, then ?.

Mr. SPEAKER: Order, order.

Shri FAKHRUDDIN ALI AHMED (Minister, Finance, etc.): I, of course do not claim that I am a Doctor of Law but I will just read one or two sentences from Erskine May's Parliamentary Practices—Page 118—to corroborate that I have stated the position correctly.

“Analogous to the publication of libels upon either House is the publication of false or perverted, or of partial and injurious reports of debates or proceedings of either House or committees of either House or misrepresentations of the speeches of particular Members”. I had pointed out that, when Shri Borthakur has stated that his speech has not been correctly reported by the newspaper the publication of perverted and injurious report of debates has given rise to a matter which should be referred to a Privilege Committee.

Shri GAURISANKAR BHATTACHARYYA (Gauhati): Privilege with regard to what, Mrs. Gohain raised a point with regard to the newspaper.

Mr. SPEAKER: Order, order.

Mr. SPEAKER: I think there is some misapprehension. As I said, the matter has taken a more complex character and, therefore, I wanted to have the wisdom of the House on this matter. Naturally all aspects will be discussed and after discussion, if the House feels that we may refer it to the Privilege Committee that will be done. But that depends on the wisdom of the House. Now the question is very simple. Under Rule 163 of the Rules of Procedure and Conduct of Business in Assam Legislative Assembly, I have got the power to issue such directions as may be necessary for regulating the procedure in connection with all matters connected with the consideration of the question of privilege either in the Committee of Privileges or in the House. Therefore, as I said, this matter will be considered in all its aspects so that I may be guided by your views in this matter. As the sense of the House can be formulated only through a Motion, I, therefore, suggest that after we have discussed the matter objectively and adequately, any hon. Member who might feel inclined may move a Motion for consideration of the House.

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY (Minister, Parliamentary Affairs, etc.): Sir, libel or defamation may be made by expressed words or insinuation. Let us assume that Shri Borthakur.....

Mr. SPEAKER: Order. We are not going into the legal definition of the words 'libel' or 'defamation'. Here we are concerned with the privilege of the House. Now for the privileges of the House there is a Committee appointed by the Speaker and that Committee will consider the matter, if it is sent to the Privilege Committee, objectively and adequately. After that, this will come before the House and the hon. Members will find an opportunity to discuss the matter.

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY: What I said is this Sir, that if what Mr. Borthakur has said just now in the House is true, then the newspapers in question are guilty of committing a breach of the privilege of the House and also of the individual Member. Therefore, necessarily the case has got to be referred to the Privilege Committee against them. But the newspapers might have a case of their own. Therefore, Sir, to be on the safe side and also to discuss the question properly and consider the matter in all its aspects, the case should not be referred to against the newspapers only. But Mr. Borthakur should also be there along with them.

Then again one thing remains; that is: what was spoken here by Shri Borthakur was either understood or misunderstood as an insinuation against an individual Member of the House by the newspapers or the Press. And in the present instance it is proved that the insinuation was against Mrs. Gohain who happens to be the District Congress President of Dibrugarh and a Member of this House. The question as to whether the 'Congress President' mentioned by Shri Borthakur refers to Mrs. Gohain need be decided particularly in the context of Shri Borthakur's today's speech in which after getting an opportunity to clarify this matter he had not said that he did not insinuate against Mrs. Gohain as such the position has not improved even after the clarification of Shri Borthakur.

Shri NILMONEY BORTHAKUR (Dibrugarh): I have said what I have got to say, it is for the hon. Members to make their own interpretation.

Shri DEVENDRA NATH HAZARIKA (Saikhowa): Mr. Speaker Sir, with your permission I want to make a few observations in this connection, as I was a member of the Land Settlement Advisory Committee at Dibrugarh. The Pakistani national who was mentioned in the speech of Shri Borthakur which created a lot of misunderstanding. As a matter of fact the eviction order given by the Land Advisory Committee was not against that Pakistani national but against the person who was in occupation of the house belonging to the Pakistani national.

Mr. SPEAKER: I could not quite follow the hon. Member.

Shri DEVENDRA NATH HAZARIKA: I was saying Sir, when a decision was taken in the Land Advisory Committee of Dibrugarh that the plot of land was not in occupation of the Pakistani national, he has left for Pakistan already.

So I cannot understand the reason that Shri Borthakur has brought this allegation against the Congress President. His allegations got room to create some impression which damaged the reputation of the District Congress President who happens to be a Member of this House. As a matter of fact the land in dispute is not under occupation of anybody at present. The house which had been constructed recently is at a private plot of land and that allegation he has made that the District

Congress President had helped somebody is entirely baseless. This was published in the newspapers both in the Assam Tribune and also in the Natun Assamiya with the result that the reputation of a Member of this House who happens to be the District Congress President is already damaged. Therefore, Sir, I feel that this is a fit case to be brought before the Privileges Committee. So, I beg Sir, to move :

That the speech made by Shri Nilmoney Borthakur on the 26th February last in this House and the publication made in the Assam Tribune and the Natun Assamiya of 27th February be brought before the Privilege Committee for consideration and report.

Shri SARBESWAR BORDOLOI (Titabar): I second the Motion, Sir.

Mr. SPEAKER: The motion moved is that the speech made by Shri Nilmoney Borthakur on the 26th February last in this House and the publication made in the Assam Tribune and the Natun Assamiya of 27th February be brought before the Privileges Committee for consideration and report.

(The Motion was put as a question from the Chair and adopted).

Debate on the Governor's Address

Shri SARAT CHANDRA GOSWAMI (Kamalpur): Mr. Speaker, Sir, I support the Motion moved by Shrimati Komol Kumari Barua. Sir, in this connection I want to say a few points. We have been listening to the debate on the Governor's address and also to the amendments made on the address by Friends over there. We have also heard certain allegations made and grievances expressed that the Governor's address has been incomplete, inadequate and so on. But as a matter of fact, as has already been pointed out by some Friends from this side, the Governor's address is simply the statement of the policy of the Government and it does not indicate or cannot indicate or give details of the administration in different spheres. Then Sir, I am reminded of the views of a great thinker which was expressed some 2,500 years ago that, in any democratic set up the Opposition gets always the advantage of insinuating the Government by magnifying the little defects of Government and thereby try to enlist the support of the public in their favour. These words were expressed by no less a thinker than Aristotle himself. Sir, I am surprised to hear the views expressed by my Friends over there that this Government has failed to do this thing or

that thing and so on. But if we consider the facts before us and if we consider the country as a whole then we will find that this Government has done much in making improvement in all spheres of the administration either in legislative, economic or political activities of the State.

The Governor's address has been said to be incomplete, inadequate and so on, but as I have said just now, the Governor's address is only the statement of the Government policy and it cannot give all details of the administration in its different spheres. But Sir, we find that the Governor's address has touched all the problems of the State and also indicated the steps taken and envisaged by the Government. For example, the Governor's address started with the position with regard to border incidents. As we all know Sir, border problem has developed to a serious situation now, but the Government is deeply concerned with it and adequate measures have been taken by Government to protect the border people, to remove their grievances, relief measures and so on. Similarly, the Naga hostiles have again started raids after raids in the neighbouring areas but this also has been adequately dealt with by our Government. Of course it is true that these border incidents have caused great anxieties, annoyance and inconveniences not only to the border people but to the entire State or to the entire Republic as well and therefore the Government is fully alive to the situation and they are trying to tackle the situation. Now, whenever it is said that Government is not taking adequate measures and that Government is not able to protect the border people, the only alternative left is that we should be dragged to war, but I think the hon. Members who have something like that in their mind, do they suggest that the country should go to war because the war has got the necessary evils. Government is taking a bold stand and even now trying to tackle the problem by peaceful negotiation. But the peaceful negotiations are not the only alternative there may be other methods and Government is fully alive to the situation and border situation has been kept under control to some extent.

As regards the internal security of the State, it is apprehended in some quarters that the border firing is a camouflage with an ulterior design and the design is that the attention of our Government and people are drawn to the border firing and the Pakistan Government have been making it possible for a

large scale infiltration of the Pakistanis in the State with some ulterior motives. Sir, we know there are infiltrations no doubt and that persons without sufficient valid documents or authority have entered into our State, but majority of such cases, I suppose, have been detected and persons concerned have been dealt with. In this connection I would request the Government to be more vigilant on the border so that these people with doubtful loyalty may not enter into our State and create confusion. Large scale infiltration not only threatens our security but it also disrupts our economic stability.

As regards the food situation, Sir, the Governor's address states that the food situation has improved to some extent, and we cannot deny the fact that the food situation of the State has been appreciably improved than that of the last year. But in the Governor's address there is one thing. He feels that there is no necessity of continuing the fair price shops. Fair price shops have been extended and retained in the border areas. Here I want to make one suggestion to the effect that although the overall food position of the State has improved to some extent in the State, there are certain pockets where there is still scarcity of food, especially in certain areas affected by floods or other vagaries of nature. In those areas I would request the Government to extend the fair price shops also.

Again I was rather amused to hear that whenever there is any difficulty created then the Government is invariably held responsible for its shortcomings, but whenever the situation improves the credit goes to the nature and not to the Government. On the other hand we have certain tendencies that whenever something is spoken, some beneficial measures are taken or some other schemes are taken then we try to minimise the effect of such measures or schemes, rather we go on adducing all sorts of arguments against them. As for instance, the other day Mr. Borthakur referred to the Co-operative Sugar Mill. He said that it was only a sign board. Of course the signboard is there, but this is first instance in the State where the Co-operative Organisation has taken up a large scale business and therefore instead of minimising its efforts — the efforts of co-operators — we should try to emulate it and try to extend these co-operative efforts to other industries also.

Then as regards land reform, the Governor's address clearly referred to the different measures taken by the Government in the field of agrarian reforms and this has been criticised as 'only reforms in paper'. Now as regards

land reform and its implementation, those Acts or measures can be implemented with the co-operation of all. The co-operation of all concerned is needed in this matter. As a matter of fact the land problem has a long tradition also. It has a long standing background. Whenever an improvement is sought to be made in this sphere, there will be obstruction or resistance from the interested quarters. For instance the Adhiar's Act was passed long ago. Its implementation was taken in different areas and when the Adhiar's Act was sought to be implemented in the whole of the State certain difficulties cropped up which is not only in matter of deciding the share— $1/5$ th of the produce to the land owner and $4/5$ th cultivator—but the resentment and resistance come from the fact that these land holders are going to lose the ownership of the land. Under the prevailing system of land tenure, land is a some sort of Sthabar Sampati. Therefore we have some amount of fascination in the possession of our land. So if the Adhiar's Act or other land reform measures are to be implemented, we should make one thing clear—about the ideal of ownership of land. It should not be with the individual; the ownership should come to the community. As far as possible the ownership of land should be vested in the Panchayat and through it to the Co-operatives, so that all able bodied persons take part in the cultivation and share the produce. It should be our ideal and all agrarian reforms should be pointed towards that ideal. For the present we must be able to create a change in the psychological attitude of the persons to this direction and as a first step towards that I suggest that we should try to have some amount of co-operative farming in which the land owner, the Adhiar—all can voluntarily co-operate in production and distribution of the produce according to agreement. This will solve the problem.

Now the Adhiar Act has created some amount of feeling that the land holders are going to lose their lands for ever and the Adhiars also are beginning to feel that they are going to have the lands for good. Now under such circumstances some difficulties have cropped up. Say, for instance, if a section of our people feel that they are going to lose their lands for good, certainly such a feeling will create some amount of apprehension in their minds. Therefore if we can create an atmosphere for the landlords and the Adhiar to form co-operatives on voluntary efforts, some will till the land, some will supply the seeds and so on, then the produce of the land also is likely to increase and there will also be some amount of peaceful atmosphere in the country for further reforms.

Now coming to the refugee problem, Sir, it has been stated by some that this Government has done very little for the refugees and therefore there are demonstrations and unrest and so on. On the other hand a feeling has arisen in the minds of another section of the people that this Government has been doing more than what is possible for the refugees ignoring entirely the legitimate claims of the indigenous people suffering from flood, erosion, earthquake etc. As a matter of fact, we find from records that near about 5 lakh bighas of land have been made available to the refugees. But I would like to know as to what amount of land has been made available to those people who have lost their hearth and home due to recurring floods, erosions, earthquake etc. It is the primary duty of the Government to make alternative lands available for those persons who have lost their homesteads either due to natural calamities or for certain developmental schemes undertaken by Government. Our people are now beginning to feel that the Government is beginning to pay increasing attention to the manifold demands of the refugees, it has become more solicitous to the refugees while it pays a deaf ear to our genuine claims. Such feeling is gradually widening. I feel it is the duty of our Government to think seriously about this feeling of dis-satisfaction gradually gaining ground among indigenous people of the State also. As if we are weeping over the plumes forgetting the dying bird.

Then coming to Education, I would like to take this opportunity to thank the Government for its recent decision to do away with the invidious distinction that existed so long between the teachers of Government Schools and Aided Schools. But I feel there are certain other anomalies which Government will do well to remove. I would also like to offer my thanks to the Government for seeing their way to give effect to the recommendations of the University Grants Commission. Now, regarding the anomalies I have stated—I do not like to speak at any great length about these, but shall only make brief references—this is about the introduction of new scales of pay. According to this new rule, some categories of teachers will be entitled to the enhanced pay scale while the others will be deprived of this benefit. So, in all fairness, it is quite reasonable that the Government take a decision at an early date so that the same emoluments are made available to all the teachers possessing the same educational qualifications. Then, again, there are certain anomalies which have been lingering for a long period of time. This is regarding the Middle Vernacular Schools. For instance, there was a Circular issued in 1951 according to which Lower

Primary School teachers serving either for 15 years or above the age of 40 years should be treated as trained teachers. This recommendation was given effect to in case of the teachers of M. V. Lower Schools ignoring the benefit to the teachers who formerly served in the Lower Primary Schools but are now serving in the Middle Vernacular Schools being transferred subsequently. As a result some very junior teachers in the Lower Primary Schools are getting higher pay than their seniors in Middle Vernacular Schools under the same Board. Then again, there was another Circular to the effect that all Government employees getting less than Rs.100 as their total emolument should get a flat rate increase of Rs.5. According to paragraph 3 of the Circular, this would not apply to Lower Primary Schools teachers. So this benefit is applicable in the case of all categories of Government employees except the Lower Primary Schools teachers. But we find that the teachers of Government Middle Vernacular Schools have not been given this benefit. Then there are similar certain other anomalies which, although appear very small to us, are really of great consequence to these poorly paid teachers and cause frustration in their mind. So those anomalies should be removed.

Then as regards the grant for improvement of school buildings. Some grant was originally given by Government for one year and then all on a sudden discontinued as a result other schools which could not submit their demand to Government in that particular year became deprived of it altogether. In my opinion when Government adopt a certain policy, it should be tried for a number of years so that the full benefit of such a new policy may be taken by all concerned. Then, Sir, about extension of non-recurring grant to different institutions also, there is certain amount of dissatisfaction and there does not appear to be a uniform policy in the matter of distribution of grants to different institutions. Some schools are getting certain grants every year and also under different heads whereas some other schools do not get any grant at all. This has given rise to some amount of resentment among the public as well. So, I suggested in my Budget speech last year that this state of thing should be brought to an end and a uniform policy should be adopted so that the different grants may be made available automatically. By 'automatic' I mean this. Towards the end of the financial year representatives of the different schools come to Shillong and approach the Education Minister and Director of Public Instructions and also move about from office to office to get

some money for their institutions and in the process the legitimate claims of certain other institutions go by default. Some amount of difficulty in adjustment and other things automatically arise and from the little saving of the unspent balance some amounts are doled out every year to certain institutions on pressure. But such a system of doling out has failed to serve any useful purpose. So I suggest that the 25 per cent of the Reserved Fund now earmarked for expansion of school building and other contingencies, should be raised to 50 per cent in case of Schools and 40 per cent in case of Aided Colleges and no other non-recurring grant should be given to these institutions. Then out of this amount which will accrue they will be able to meet all the expenses which will be required for the expansion of buildings, libraries etc., etc.

The schools will inculcate spirit of self reliance and will know what amount of grant the school will get and they will not come to the Government praying for this or that grant. If it is so happens that a school finds the amount of grant so accumulated in its reserve fund is not adequate to meet the expenses, then I suggest that some amount of money say 20 lakhs or so should be kept as reserve fund to be given as loan to different such needy institutions and that loan may be recovered by deducting from their reserve fund the per cent of contribution of fee income. In that way the amount of loan can also be recovered and the institutions will also not have to suffer and at the same time the institutions will be in a position to spend money on construction of their school buildings and other expansional schemes. In this way we should take up a definite policy as regards improvement of the educational institutions. Instead of doling out some little sums every year we should take a uniform policy whereby educational institutions should be improved and in that way Government will be able to solve the distressing position.

With these words, Sir, I support the Motion and oppose the Amendments moved by different Members.

Shri BIRENDRA KUMAR DAS [Patacharkuchi
(Reserve for Schedule Tribes :)] মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, অসম এখন সমস্যামূলক দেশ। ইয়াত পাকিস্তান সীমান্ত অঞ্চলৰ সমস্যা, মাটি সমস্যা, কৃষক সকলৰ সমস্যা (ভৈয়াম আৰু জমজাতীয়), লোকসকলৰ সমস্যা, পাৰ্বত্য অঞ্চলৰ সমস্যা আদি নানা ধৰণৰ সমস্যা সোমাই আছে। এই সমস্যা সমূহৰ সমাধান পথত আমাৰ চৰকাৰ সম্পূৰ্ণ ব্যৰ্থ হৈছে মোৰ বিশ্বাস। পাকিস্তান সীমান্ত অঞ্চলৰ বাইজৰ সমস্যা সম্পৰ্কে ৰাজ্যপালৰ ভাষণৰ ওপৰত এই সদনত আজি চতুৰ্থ দিন ধৰি নানা ৰকমৰ আলোচনা চলিব লাগিছে

যদিও মোৰ বোধেৰে এই সমস্যা সম্বন্ধে এই সদনৰ বহুতো চিন্তা কৰিবলগীয়া আছে আৰু বিশেষ গুৰুত্বৰে এই সমস্যা সমাধান কৰাত মনোনিৱেশ কৰিব লাগে। কিয়নো অসম সীমান্তত চলোৱা পাকিস্তানৰ কাৰ্য্যৱলীয়ে আমাৰ সমূহ ৰাইজৰ অন্তৰ স্পৰ্শ কৰি বিশেষ প্ৰতিক্ৰিয়া কৰিছে। পাকিস্তানৰ আক্ৰমণৰ নিবৃত্তিৰ কাৰণে যি 'নেহেৰু-নুন' চুক্তি স্বাক্ষৰিত হৈ গ'ল তাৰ পৰা পাকিস্তানৰ আক্ৰমণ অভিযানৰ সমাপ্তিতো দুৰৰে কথা, অৱস্থাৰ উপসম ঘটাবলৈকে সক্ষম হব পৰা নাই। আনফালে আমাৰ নেতা সকলে এই সদনৰ চাৰিওবেৰৰ ভিতৰত তেওঁলোকৰ বাৰুবাৰ নিৰ্বেপ কৰি কব লাগিছে যে আমাৰ চৰকাৰে কোনো প্ৰকাৰে ভাৰত ভূমিৰ এক কপৰ্দ্ধক পৰিমাণ মাটিও পাকিস্তানক নিবলৈ নিদিৱে। কিন্তু আমি কি কি দেখিছোঁ! যোৱা বছৰ টকাৰ্হাম পাকিস্তানে নিলে যে তাৰ পিছত কৰিমগঞ্জৰ পাণবীয়া বিজাৰ্ভত পদাৰ্পণ কৰিবলৈ সীমান্ত অঞ্চলৰ ঠাঠে ঠা গুলিবৰ্ধণ কৰিছে আৰু সীমান্তবাসী ৰাইজ পাকিস্তানৰ গুলিৰ পৰা 'ট্ৰেন্সত' সহায় লৈও হাত সাৰিব পৰা নাই। এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰে জননিৰাপত্তা বক্ষাৰ কাৰ্য্যকৰী ব্যৱস্থা কৰিব পৰা নাই। এই সমস্যা মোৰ বোধেৰে অকল চৰকাৰেই নহয়, সমগ্ৰ জনসাধাৰণৰ সমস্যা। সেই কাৰণে চৰকাৰৰ লগত সহযোগ কৰিবলৈ বেগনো কুণ্ঠিত নহয় আৰু এই উদ্দেশ্যৰে আশা কৰো, চৰকাৰে সকলো ৰাজনৈতিক দলৰ লগত স্ম আলোচনা কৰি ভাৰত চৰকাৰৰ লগত সিদ্ধান্ত বিনিময় কৰি পাকিস্তানৰ অত্যাচাৰ অতি সোনকালে অৱসান ঘটোৱাৰ লাগে। আন হাতেদি অলপতে শিৱসাগৰ জিলাৰ নগাজাঙ্কা আৰু নাগিনী-জানত যি নগাৰ লুটপাট হৈ গ'ল তাতো স্থানীয় দোকানী সকলৰ টকা-পইচা লুট হ'ল। এই নগা লুটপাট বিলাকে যাতে সোনকালে সমাপ্ত হয়, তাৰ কাৰণে চৰকাৰে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে।

ইয়াৰ পিছত মই কিছু general Administration ৰ বিষয়ে কওঁ। আমাৰ শাসন যন্ত্ৰটো নিশ্চয়কৈ ওপৰি গধুৰ হৈছে। Director, Joint Director ৰ সংখ্যা বৃদ্ধি দিনক দিনে হ'ব লাগিছে যদিও ৰাইজৰ আবেদন নিবেদনৰ কোনো বকম উত্তৰ পোৱা নাযায়। গতিকে মই ক'ব খুজিছোঁ যে এই Director, Joint Director ৰ বিষয়-বাৰ বিলাক ওপৰৰিক আৰু ৰাইজৰ কামত লগা। District Board তো চৰকাৰী বিষয়াৰ একেই অৱস্থা। দুৰ্নীতিৰ পৰিমাণ বেচি। কবলৈ দুখ লাগে শিক্ষা বিভাগৰ নিচিনা অফিচতো দুৰ্নীতি বিদ্যমান।

ইয়াৰ পিছত পুলিচ বিভাগৰ বিষয়ে কিছু কওঁ। আমাৰ সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজে ভাবিছিল, নতুন Inspector General of Police হোৱাৰ পিছত অৱস্থাৰ পৰিৱৰ্ত্তন আহিব। এই আশা কৰিছিলো আমি ইয়াৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই যে নতুন পদত অধিস্থিত হৈ তেখেতে 'পাবলিক' সিটিং'ত বহুতো ভাল কথা কৈছিল। কিন্তু এতিয়া আমি দেখিছোঁ, যে এতিয়াও পুলিচ বিভাগত যথেষ্ট দুৰ্নীতি আছে। যিবিলাক অঞ্চলত এতিয়াও চুৰি ডকাইতি চলি আছে সেই বিলাকৰ কোনো বকম উপসম হোৱা নাই। উদাহৰণ স্বৰূপে পাটাচাৰকুচি অঞ্চলত এতিয়াও চুৰি ডকাইতি ধৰিব পৰা নাই। তেখেতে তেখেতৰ বক্তৃতা প্ৰসঙ্গত এই কথাও কৈছিল যে পুলিচত কিয়, আন আন বিভাগতো দুৰ্নীতি আছে। মই কওঁ, তেখেতে লোকৰ ডিপাৰ্টমেণ্টৰ দুৰ্নীতিলৈ নগৈ নিজৰ বিভাগটো পৰিচালনাৰ ফালে মনোনিবেশ কৰিব।

Mr. SPEAKER: May I bring to the notice of the Members that for the working of the Department only the Minister-in-charge of Home affairs is responsible to the House and not the executive head. Therefore, if any appeal is to be made for the improvement of the administration it should be made to the Minister-in-charge and not to the I. G. P. who is only the executive head of the Department and responsible to this House.

Shri GAURISANKAR BHATTACHARYYA (Gauhati): May I know, Sir, for clarification whether the I. G. P. has any right or direction from the Government to ask any Member of this House to see him ?

Mr. SPEAKER: I do not know about that. The hon. Member will decide whether in that case he should like to see him if he is asked. I suppose the conduct of the hon. Members should be in conformity with their position and dignity of the House.

Shri GAURISANKAR BHATTACHARYYA: May I point out through you to the Government that it is an insult to the Members of this House if any Departmental Head like I. G. P. asks any Member of this House—as a Member of this House—to see him when he goes out on tour.

Mr. SPEAKER: When this matter has been brought to my notice I will refer it to the Chief Minister for clarification.

Shri BIRENDRA KUMAR DAS [Patacharkuchi (Reserved for Scheduled Tribes)]: অধ্যক্ষ মহোদয়, আমাৰ শ্ৰীযুত ভটাচাৰ্য্য ডাঙৰীয়াইও কৈ গৈছে যে নতুন Inspector General of Police ডাঙৰীয়াই বহুতো 'পাবলিক মিটিং'ত ভাষণ দিছে আৰু তাৰ পৰা বিভাগীয় কোনো উন্নতি হোৱা নাই, জন সাধাৰণৰ কোনো ভাল কৰিব পৰা নাই আৰু অসমত জেনেৰেল আয়ুৰ খানৰ শাসন হৈছে বুলি সন্মতৰ ভাৱে জনসাধাৰণৰ মাজত দেখা দিছে। মই ভাবো আমাৰ দেশ এখন গণতান্ত্ৰিক দেশ, ইয়াত মিলিটাৰী শাসন চলা নাই আৰু তাৰ প্ৰয়োজনো নাই। ইয়াকে কৈ মই চৰকাৰৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলোঁ।

মাটি সমস্যা সম্বন্ধে মই কওঁ, যে আমাৰ চৰকাৰে এই বিষয়ে বহুত আইন তৈয়াচ কৰিছে। কিন্তু তাকে নকৰি মাত্ৰ এখন আইন কৰিব লাগে আৰু তাকে সম্পূৰ্ণ কৈ কৰিব লাগে। বহুত আইন হোৱা বাবে আজি মাটি সমস্যা সহজে সমাধান হোৱা নাই। বৰ্তমান যিখন আধিয়াৰ আইন কৰিছে, সেইখনো বহুত আঙ্গোঁৱৰণপূৰ্ণ আৰু ফলত খেতিয়ক বাইজ বহুত অসুবিধাত পৰিছে। বিশেষকৈ বিধৱা আৰু নাবালক মাটিগিৰী সকলৰ বহুত অসুবিধাৰ সৃষ্টি হৈছে। গাৱঁত এই কথা প্ৰচাৰ হৈ গৈছে যে মাটি যি দখল কৰেিয়েই মালিক হব। এই বাতৰি প্ৰচাৰ হোৱাৰ ফলত বিধৱা আৰু নাবালক সকলৰ বৰ অসুবিধা হৈছে। আনফালে ধনী মাটিৰ মালিক বোৰে খেতিয়কক উচ্ছেদ কৰি আন মানুহক বহুৱাইছে। এই ধৰণে শান্তিপূৰ্ণ গাঁওবোৰত অশান্তিৰ সৃষ্টি হৈছে। অসমত বহুত মাটিহীন খেতিয়ক আছে। সেই মানুহবোৰক চাহ বাগিচা আৰু ফৰেষ্টৰ পতিত মাটি দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে।

চৰকাৰে জনজাতি এলেকাত ট্ৰাইবেল ব্লক আৰু বেল্ট কৰিছে। কিন্তু এইবোৰৰ প্ৰকৃত অৰ্থ আৰু উদ্দেশ্য কোনেও নেজানে। সেই কাৰণে বাইজৰ মাজত মতানৈক্যৰ সৃষ্টি হৈছে। এই ট্ৰাইবেল ব্লক আৰু বেল্টত সদায় বেদখল হৈ আছে। এনে অৱস্থাত ট্ৰাইবেল ব্লক বা বেল্ট কৰাৰ কোনো অৰ্থ নাই। সংবিধানৰ ২৭৫ ধাৰামতে জনজাতি সকলক যি সাহায্য দিয়া হৈছে তাৰ পৰা অন্যান্য লোকসকলো যে উপকৃত হোৱা নাই এনে নহয়। এইবোৰ কথা বাইজক ভালকৈ বুজাই দিব লাগে। জনজাতিৰ পৰা আমাৰ দুজন স্ত্ৰী আছে, তেওঁলোকে হয়তো আমাৰ উন্নতিৰ কাৰণে নিশ্চয় যত্ন কৰিছে; কিন্তু মোৰ বিশ্বাস তেওঁলোকে আমাৰ অৱস্থাটো চৰকাৰক বৰ ভালকৈ উপলব্ধি কৰাৰ

পৰা নাই আৰু কেনেকুৱা আঁচনি ললে জনজাতিৰ উপকাৰ হ'ব সেইটো কৰা নাই। জনজাতি সম্পৰ্কে ভাৰত চৰকাৰৰ ১৯৫৬-১৯৫৭ চনৰ যিখন প্ৰতিবেদন, সেইখন অৱশ্যে এই সদনত আলোচনা কৰিবলৈ সুবিধা পোৱা হ'ব। এইখিনিতে মাথোন ইয়াকে কৈ ধৰ খুজিছোঁ, ভাৰত চৰকাৰৰ ১৯৫৬-৫৭ চনৰ জনজাতীয় প্ৰতিবেদনখন কাৰ্য্যকৰী কৰা হয় যেন।

খাদ্য সংগ্ৰহৰ বাবে যিটো চৰকাৰী নীতি সেইটো একেবাৰে নিখুঁট হোৱা নাই। চৰকাৰে যি সময়ত এই আইন কৰিছে তাৰ আগতেই অৰ্থাৎ ডিচেম্বৰ মাহৰ আগতেই ধান বিক্ৰি হৈ গ'ল আৰু চৰকাৰে যি দাম ঠিক কৰিছে সেই দামো পোৱা নাই। এই কথা কংগ্ৰেছী সদস্য শ্ৰীশৰৎ গোস্বামী ডাঙৰীয়াইও প্ৰকাশ কৰিছে। কি কাৰণে মিল মালিক আৰু মহাজন সকলে এই নিৰ্দ্ধাৰিত দৰত ধান কিনা নাই, তাৰ তদন্ত কৰা উচিত। আজি কালি জৰা ধান বিক্ৰি কৰাৰ প্ৰথা কৰিছে। অসমত আগতে এনে প্ৰথা নাছিল। এইটো একেবাৰে নতুন প্ৰথা। সেই বাবে চৰকাৰে ধান জাৰি বিক্ৰী কৰা নীতি উঠাই দিব লাগে। খাদ্য সমস্যা সমাধানত আমাৰ চৰকাৰ সম্পূৰ্ণ ব্যৰ্থ হৈছে। খাদ্য উৎপাদনৰ ক্ষেত্ৰত আমি সদায় ঈশ্বৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিব লাগে। প্ৰতিবেদন আমাৰ ইয়াত বানপানী হ'বই লাগিছে তথাপি এই বানপানী নিয়ন্ত্ৰণৰ কোনো সুব্যৱস্থা কৰা হোৱা নাই। বিশেষকৈ মথাউৰী আৰু sluice gate দিয়া হোৱা নাই। সেই কাৰণে মথাউৰী আৰু sluice gate দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। সিদিনা কংগ্ৰেছী সদস্য শ্ৰীস্বৰূপ দাস ডাঙৰীয়াই কৈছিল যে আমাৰ জনজাতি অঞ্চলত আত্মসাহায্যৰ ভিত্তিত যথেষ্ট কাম হৈছে আৰু সেই কাৰণে খেতিও ভাল হৈছে। মই আশা কৰোঁ চৰকাৰে জনজাতীয় ৰাইজক যথেষ্ট আত্মসাহায্যমূলক নগুৱী দিব।

সমবায়ৰ কথা কওঁতে সদায় কোৱা হয় যে ইয়াৰ ওপৰতে দেশৰ ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰিছে। কিন্তু যিবোৰ সমবায় অনুষ্ঠান খুলিছে সেইবোৰ সম্পূৰ্ণ ব্যৰ্থ হৈছে। সমবায় ফাৰ্ম যিবোৰ গঠন কৰিছে সেই বোৰত অন্তৰ্ভুক্ত হ'বৰ কাৰণে আবেদন ফৰ্মকে পোৱা নেযায়। উইভিং সমবায় সমিতিৰ চেক্ৰেটৰীক কোনো দৰমহা বা এলাৱেঞ্চ দিয়া নাই। সমবায় বিভাগৰ কৰ্মচাৰী, বিলাকৰ দৰমহা বঢ়োৱা নাই আৰু খৰণ মেলাৰো সুবিধা নাই। গতিকে কি উৎসাহত তেওঁলোকে কাম কৰিব? এই উইভিং সমবায় সমিতিবোৰৰ কাপোৰ-কাণি বেচা-কিনাৰ বাবে ঠায়ে ঠায়ে এম্পৰিয়াম আদি পাতি সুবিধা কৰি দিব লাগে। তেতিয়াহে এইবোৰে উন্নতি কৰিব পাৰিব।

স্বৰ্ণশেষত কওঁ যে আমি বিৰোধী দলৰ পৰা সকলো ক্ষেত্ৰতে চৰকাৰক সহযোগ কৰি আহিছোঁ। তথাপি আমাক সদায় আক্ৰমণ কৰি আহিছে। আজিলৈকে আমাৰ বিৰোধী দলৰ এম, এল, এ, সকলৰ বাহিৰে আমাৰ বিৰোধ, দলৰ সমৰ্থনকাৰী সকলৰ ভিতৰত থাকে। N. E. S. বা Development Board ৰ সদস্য কৰি লোৱা নাই। চৰকাৰৰ পক্ষৰ পৰা যেতিয়া আমাৰ লগত সহযোগ কৰা নাই তেনে ক্ষেত্ৰত অকল আমাৰ পৰা সহযোগ বিচাৰিলে কেনেকৈ হ'ব? সেই কাৰণে এইবোৰতো আমাক সহযোগ দিবলৈ সুবিধা দিবৰ কাৰণে অনুৰোধ কৰিলোঁ।

আৰু এই সদনৰ ভিতৰত চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা আমাৰ সহযোগ বিচাৰি বাহিৰত যদি বিৰোধী দলক সমৰ্থন কৰিলে মিলিটাৰী শাসন হ'ব বুলি ৰাইজক ভুৱা দিয়া হয় তেন্তে আমাৰ সহযোগ বিচাৰাৰ কিবা অৰ্থ হ'ব পাৰেনে? ইয়াকে কৈ আমাৰ বিৰোধী-দলৰ সংশোধনী সমৰ্থন কৰিলোঁ।

Mrs. JYOTSNA CHANDA (Silchar-West): Mr. Speaker, Sir, I take the opportunity of expressing my support for the Motion moved by my hon. Friend Shrimati Komol Kumari Barua on the address delivered by the Governor in this House. I am particularly thankful to the Governor in this House. I am particularly thankful 'to the Governor for mentioning that unprecedented violence and aggression by Pakistanis' and firings on the borders still continue even after the Nehru-Noon Pact was made. There has been a change in the political situation and in the Government of Pakistan but these firings are often resorted to and thereby, I think, the Pakistan is breaking the pact which was made between the two Prime Ministers. So, I urge upon our Government to impress upon the Union Government that the pact cannot be an one-sided one. As a result of these firings, the adjoining areas, especially of the Khasi and Jaintia Hills, are completely left helpless and I think Government should take proper measures for marketing the produce of these areas.

Speaking on the food situation, I would like to draw the attention of the Government that the food grains control price, which has been notified by Government, has failed specially in Cachar, the prices have gone up. I think Government should take proper measures, or even drastic measures, to maintain the price-level. Then the foodstuffs which are imported from outside into the districts, such as Cachar, Tripura, Manipur and Mizo districts, are held up due to Pakistan holding up the vessels which are bringing these foodstuffs. So, I would request the Government to take proper measures to bring foodstuffs from outside and, if necessary, request the railway authorities to arrange for immediate movement of these foodstuffs.

Now, I come to the extraction of oil. It seems that the sources of oil were found out long before, but it took more than 10 years to form a Company and I do not know when the extraction will be done or the Refinery will be set up in our State. I think Government is quite aware that they are losing a great amount of money in foreign exchange for this delay and I hope Government would take up the matter immediately so that there may not be any more delay. About conversion and utilisation of the oil and gas, I think Government would take this up also immediately.

Regarding the mineral resources of our State, these are still remaining largely untapped. I would request Government to take this up as in the Jowai area. I hear there is a big belt of coal and limestone.

In the Cachar district, some of the tea gardens have already closed down and the McNeill Berry Tea Co. has given notice to nine of the gardens to be closed down. So, I request the Government to take up the matter so that something may be done for the good of not only of the labourers of the Cachar district but also for the good of our State.

Our Government is doing much to rehabilitate the displaced persons and I think the work will be finished by the end of the Second Five Year Plan. But I would request the Government to take up the matter of compensation regarding the properties of refugees, as it has been done with regard to the displaced persons of West Pakistan. The Government should take up this matter with the Union Government so that East Pakistan refugees also get the same benefit.

I do not like to express myself elaborately and thus take much time of the House. I again express my heartiest thanks to the mover of the Motion and support it.

Shri PAKHIRAI DEKA [Panery (Reserved for Scheduled Tribes)] : মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, এইবার ৰাজ্য-পালৰ ভাষণত বিশেষ নতুনক একো দেখা পোৱা নাই। বৰ্তমান শাসনত স্বাধীনতাৰ পিচৰ পৰা সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজৰ অভাৱ-অভিযোগ, দুৰ্যোগ, বিপত্তি বেচিহে হৈ আহিছে। চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা যিমান বিলাক আইন কৰিছে সেই আইন বিলাক কাৰ্য্যকৰী কৰাত জনসাধাৰণৰ সহযোগীতা নোহোৱা দেখা গৈছে। কিছুমান এনেকুৱা আইন হৈছে, যাৰ কাৰণে জনসাধাৰণৰ মাজত গোলমালহে সৃষ্টি হৈছে। মাটি বিষয়ে নতুন আইনৰ দ্বাৰা ৰাইজৰ মাজত মাৰামাৰি হবলৈ ধৰিছে। উদাহৰণ স্বৰূপে মঙ্গলদৈতে খলুৱা ট্ৰাইবেল আৰু পনুৱা এমিগ্ৰেণ্টৰ মাজত মৰামৰি হৈ ৪ জন পনুৱা আৰু ট্ৰাইবেলৰ এজনে জীৱন হেৰুৱাব লগাত পৰিছে। সেইদৰে ওদালঙবিত ট্ৰাইবেল আৰু নেপালীৰ মাজত মৰামৰি হৈ এজন নেপালী মানুহৰ মৃত্যু হয়। চৰকাৰে ভেৰগাওঁ চাহ বাগিছাৰ কিছু মাটি ৰাইজে ৭৮ বছৰ দখল অৰি থকা অৰ্থাৎ ঠিকা, আধি খোৱা ১৫৯ বিঘা মাটি বিক্ৰী-জিচন কৰি ৰাইজক দিয়াৰ কথা আছিল; কিন্তু শ্ৰীযুত হৰেশ্বৰ দাস, বৰ্তমান বেভিনিউ মন্ত্ৰী মহোদয়ে মিছা হুকুম দি সেই মাটিবোৰ চাহখেতিৰ বাবে উপযুক্ত বুলি বাগিছা-মালিকক এৰি দিলে। তাৰ আধি খাই থকা ৰাইজক নানা বকমে প্ৰৱৰ্ত্তনা কৰি মন্ত্ৰী মহোদয়ে ৰাইজক মাটি নিদিলে। তেনেকৈয়ে দ' মাটিক ওখ বুলি Report কৰাই হুকুম দিলেও চৰকাৰী নীতি ৰাইজে মানি নলয়। এনেকুৱা নানা বকমৰ কাৰণবশতঃ ৰাইজৰ মনত অসন্তুষ্টিৰ সৃষ্টি হৈছে। স্বাধীনতাৰ পাচৰ পৰা এনে ধৰণৰ নানা কিছুমান গণ্ডগোলৰ সৃষ্টি কৰা হৈছে। তাৰ পৰা অসমত সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজৰ মাজত শান্তিৰ ঠাইত বহুত অশান্তিহে হবলৈ ধৰিছে। বৰ্তমান যিবোৰ N. E. S. Block হৈছে তাৰ ওপৰত ৰাইজৰ অলপো আস্থা নাই। ইয়াৰ অফিচাৰ বিলাক কিছুমান সুবিধাবাদী নেতাৰ লগত মিলি আৰু যিবিলাক ভাল মানুহ আছে তেওঁলোকৰ লগত সহযোগীতা নকৰি দলাদলি সৃষ্টি কৰি নিজৰ স্বার্থ সিদ্ধি কৰি ফুৰে।

N. E. S. Block ত গাড়ী দিয়া হয় Block ৰ কামৰ বাবে ; কিন্তু সেই গাড়ী বিলাক নিজৰ নিজৰ কামতো ঘৰি ফুৰা দেখিবলৈ পোৱা যায় । এইবোৰ বাইজে দেখি চৰকাৰৰ ওপৰত আস্থা হেৰুৱাইছে । এইবোৰ বাইজৰ ধন অপব্যয় কৰা হৈছে । অকাৰণত Embankment and Drainage আৰু N. E. S. Block ত ইমান গাড়ী দিয়া হৈছে । Sub-Deputy Collector আৰু পুলিচ বিভাগ থানা ইত্যাদি আগৰ পুৰণা বিভাগত অতি জৰুৰী স্বত্বেও জীপ গাড়ী দিয়া নাই । তাৰ পৰা Sub-Deputy Collector আৰু পুলিচৰ কাম ভাল হোৱা নাই ।

Embankment and Drainage এ কিমান বাধ, দোং বান্ধিছে ? তাতোকৈ অকাৰণ জীপ গাড়ীত বেছি খৰচ কৰে । এনেভাৱে চৰকাৰে সেইবোৰ ডিপাৰ্টমেন্টক অকাৰণতে গাড়ী দিছে । কিন্তু কিমান কাম হৈছে চৰকাৰে সেইটো বিবেচনা কৰি চাব পৰা নাই । এইবোৰ ডিপাৰ্টমেন্ট আৰু এনে কিছুমান নতুন নতুন ডিপাৰ্টমেন্ট কৰি সৰ্বসাধাৰণ বাইজৰ ওপৰত অৰ্থনৈতিক হেঁচা দি বাইজক সৰ্বশান্ত কৰি, দেশ ধ্বংসৰ মুখলৈ ঠেলি দিছে । এইবোৰ কথা বাইজে বেচ ভাল বুজি পাই আছে । আৰু বাইজে ক্ৰমে এই চৰকাৰৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ আস্থা হেৰুৱাই আহিছে । গতিকে হক-নহওক, ডিপাৰ্টমেন্ট খোলাৰ পৰা চৰকাৰক বিৰত থাকিবলৈ চৰকাৰৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলো পুৰণা আগৰ দৰকাৰী ডিপাৰ্টমেন্ট বোৰৰ সকলো বৰকমৰ উন্নতি কৰিবলৈ কামনা কৰিলো । সেয়ে হলেহে বাইজৰ উন্নতি হব বুলি মই বিবেচনা কৰো ।

শিক্ষা বিষয়ে গৱৰ্ণৰৰ ভাষণত বহুত ধন ব্যয় কৰাৰ কথা উল্লেখ কৰিছে । আমি হলে প্ৰকৃততে শিক্ষাৰ কোনো উন্নতি দেখা নাই । এনে শিক্ষাই অকল নিবনুৱা সমস্যাহে সৃষ্টি কৰিছে আৰু চাকৰীৰ মনোবৃত্তিবহে শিক্ষা দিয়া হৈছে । চৰকাৰৰ পৰিকল্পনামতে ৫ বছৰৰ পৰা ১৪ বছৰলৈ বিনা মাচুলে চৰকাৰে বাধ্যতামূলক শিক্ষা দিয়াৰ কথা আছিল ; কিন্তু আজি তাৰ কাৰ্য্যকৰীতা আমি একো দেখা নাই ।

স্কুলবোৰ্ড যিবিলাক প্ৰতি মহকুমাত গঠন কৰিছে, সেই বিলাকে সদায় যোৰ অন্যায়ে কাম কৰি আহিছে । এটা মহকুমাৰ শিক্ষা বিষয়ৰ ইমান দায়িত্ব থকা এই বোৰ্ডটোৱে মহকুমাত অকল শিক্ষাৰ বেমেজালিহে ঘটাইছে । এজন Nominated কৰি Chairman পাতিছে । উক্ত বোৰ্ডৰ Chairman, তেওঁৰ নিজৰ ইচ্ছামতে কাম কৰি মহকুমাৰ শিক্ষাৰ যে কিবা উন্নতি কৰিব পাৰে সেইটো একেবাৰে অমূলক কথা ।

আমাৰ মঙ্গলদৈ বোৰ্ডৰ Chairman ৰ কাৰ্য্যপদ্ধতি লৈ বহুতে আপত্তি তুলিছে । কিছুমানে মিটিং পাতি Resolution লৈ প্ৰকাশ কৰিছে যে Chairman এ স্কুল-বোৰ্ডৰ নামত অন্যায়ে ভাৱে কাম কৰি আছে । মই এজন উক্ত বোৰ্ডৰ মেম্বৰ । বোৰ্ডৰ মিটিঙত মোক নামাতেই । এনেকৈয়ে যদি নিজৰ ইচ্ছামতে কাম কৰে তাৰ পৰা বাইজৰ কিমান অন্যায়ে হব পাৰে, চৰকাৰে বিবেচনা কৰা উচিত । কিন্তু মহকুমাই মহকুমাই তেনে ধৰণৰ Nominated চেয়াৰমেন পাতি অসম চৰকাৰে বাইজৰ ওপৰত বিশেষকৈ অনুন্নত ট্ৰাইবেল ইত্যাদি জাতিক যোৰ অন্যায়ে কৰি আছে । চৰকাৰক আপত্তি দিয়া স্বত্বেও চৰকাৰে কাণ নিদিয়ৈ । বৰ্ত্তমান দেখা যায় আমাৰ কিছুমান Tribal ডেকা বহুতে ক্লাছ V, VI, VII লৈ পঢ়া আৰু Under Matric লৰাই অনাই বনাই ঘৰি কুৰি এটা বৃহৎ নিবনুৱা সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে । এই ল'ৰা বিলাকক কাৰিকৰী শিক্ষা দিবৰ কাৰণে অনুন্নত ট্ৰাইবেল অঞ্চলত প্ৰতি মহকুমাত একোখন টেকনিকেল কলেজ স্কুল ইত্যাদি খোলাৰ ব্যৱস্থা কৰা উচিত । সেয়ে হলে নিবনুৱা ট্ৰাইবেল জাতিৰ উন্নতি হব । কিন্তু সেইবোৰ, চৰকাৰে মনোযোগ অলপো দিয়া দেখা নাই ।

Tribal Block/Belt বোৰ চৰকাৰে বৰিছে। কিন্তু এইবোৰ সংবিধানত নামমাত্ৰ কৰিছে। আমি নাজানো চৰকাৰে উক্ত ট্ৰাইবেল বেল্ট কৰি কিয় কাৰ্য্যকৰী নকৰে। যদি আইন কৰি তাক কাৰ্য্যত ঠিকভাৱে পৰিণত কৰাই নহয়, তেন্তে তেনে আইন, প্ৰণয়ন কৰাৰ কোনো মূল্য নাই। যদি আইনৰ পৰিৱৰ্ত্তে চৰকাৰে নিজে কিছুমান বে-আইনী কাম কৰা হয়, তেন্তে চৰকাৰৰ আইনৰ মৰ্য্যদা বক্ষাৰ্থে তাৰ আঁতৰ খকা দুৰ্নীতি বিলাক দূৰ কৰি কাৰ্য্যকৰী কৰিবলৈ মই চৰকাৰৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছো। সেই কাম নকৰা বাবে অসমৰ ট্ৰাইবেল সকলে অসম চৰকাৰক সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস ৰখা নাই।

খেতিৰ বিষয়ে কৃষি বিভাগে মিছাকৈ সদায় কৈ কুৰে যে এই বাৰ অসমত খেতি ভাল হৈছে। কিন্তু বাইজে তেনে মিছা কোৱা বুলি ভালকৈ জানে যে, চৰকাৰে প্ৰায় মিছা কৈ থাকে। (হাঁহি)।

মই জানো যে উত্তৰ মঙ্গলদৈৰ কৃষক সকলৰ আছ ধান গান্ধী পোক, শালি ধান বিছা পোকে খাই উচুচনু কৰিলে। চৰকাৰে এই কথাবিলাক অকণো প্ৰকাশ কৰা নাই অথচ চৰকাৰে সকলোতে খেতি হোৱা বুলি এটা অসত্য কথা প্ৰচাৰ কৰি কুৰিছে। জনসাধাৰণে এতিয়ালৈকে আমাৰ চৰকাৰ বুলি মানি আছে; কিন্তু কিমান দিন মানি থাকি অন্যান্য আৰু অসত্য কথা সহ্য কৰি থাকিব?

Supply Department চৰকাৰে যেতিয়া ধানৰ **Control** কৰিলে, ডিপাৰ্টমেন্ট আৰু দুই চাৰি জন মানুহৰ স্বাৰ্থ সিদ্ধিত সুবিধা হৈ পৰিল। কিন্তু বাইজৰ অসুবিধা দুগুণে বাঢ়িল। গাঁৱৰ বাইজে এনে শ শ হাজাৰ হাজাৰ মোণ ধান জাৰি বিক্ৰী দিয়ে কেনেকৈ? জাৰি দিয়াৰ পৰা গৰীৰ খেতিয়কৰ মৰণ হৈছে। এই নিয়ম উঠাই দিব লাগে। এইবিলাক গভৰ্ণমেণ্ট আইন কৰিলে ইয়াত বাইজৰ সুখ-দুখৰ কথা লৈ অকনো লক্ষ্য কৰা হোৱা নাই। কোন ধানত কিমান দাম পোৱা উচিত আছিল তাৰ কোনো ঠিক মূল্য ধৰা নাই। ধানৰ মূল্য অন্ততঃ ১২ টকা বাৰ টকা হোৱা উচিত আছিল। চৰকাৰৰ কিছুমান **Farm** আছে, তাত যিমান লাভ হৈছে কিমান লোকচান হৈছে সেই বিষয়ে চৰকাৰে অকণো হিচাব কৰি চোৱা নাই। বৰ্ত্তমান খেতিৰ ধানৰ মূল্য খৰছ প্ৰতি মোণ ৮১৯ টকা পৰে। এজন খেতিয়কে এশ মোণৰ ওপৰ ধান নাপায়। গতিকে মোণে ধানৰ মূল্য ১২ টকা হলে এজন খেতিয়কে ৩০০/১৮০০ টকা মাত্ৰ আয় হয়। ২০০ বা এশ টকা আয় হলে এনেকৈ সৰ্বসাধাৰণ বাইজৰ লোকচান হৈছে। গতিকে **Supply** বিভাগে বাইজক আছকালত পেলাইছে আৰু বাইজৰ মাজত এটা বেমেজালিৰ সৃষ্টি হৈছে। ইয়াৰ পৰা বিক্ৰী কৰা খেতিয়কৰ লোকচান হৈছে আৰু কিনি খোৱাও অতিৰিক্ত মূল্য দি চাউল-ধান কিনিব লগীয়া হৈছে। চৰকাৰৰ **Supply** নীতি ভাল হোৱা নাই। গতিকে বাইজৰ তাত সমৰ্থন নাই।

ইয়াৰ পাচত **Co-operative Store** ৰ কথা কওঁ। এই কোপাৰেটিভ বিলাক সম্পূৰ্ণ ফেইল হৈছে। কেনেকৈ ফেইল কৰিছে শুনক। মইও **Co-Operative Store** ৰ **President** আছিলোঁ। চৰকাৰে ইয়াত কাপোৰ দিয়ে গঁচা; কিন্তু বাইজক কেনে ধৰণৰ কাপোৰ লাগে সেইটো বিচাৰ নকৰাকৈ লাগক নালাগক কিছুমান দিলে। তাৰ ফলত বাইজক যি লাগে সেই বিলাক বিক্ৰি হল আৰু যিবিলাক নালাগে পৰি বল। এই বিলাক সমস্যা সমাৰ বিলাকৰ ওপৰত আহি পৰিছে। সেই দৰে যিবিলাক সমস্যা ভিত্তিত ফাৰ্ম খোলা কৰা হৈছে, সেই বিলাকতো লাখ লাখ টকা ব্যয় হৈছে। সকলো ক্ষেত্ৰত প্ৰেচিডেণ্ট, চেক্ৰেটৰীয়ে টকা-পয়চা ব্যয় কৰি আছে। এই বিলাক ৰৰ দুখৰ কথা। এই বিলাক যদি প্ৰকৃততে বাইজৰ উপকাৰৰ কাৰণেই হয়, তেনেহলে ইয়াৰ পৰিচালনা আৰু বস্তবাহানিৰ যোগানৰ ব্যৱস্থাত চৰকাৰে মনোযোগ দিব লাগে। সকলো ক্ষেত্ৰতে সমস্যাৰ নাগৰিক সকল উপযোগী হয় নে নহয় তাক আগতে চৰকাৰে বিবেচনা কৰি চাব লাগে।

ইয়াৰ পাচত চৰকাৰৰ মদ নিৰাৰণী ব্যৱস্থা সম্পৰ্কে মই ইয়াক কব খোজো যে, কাৰ্য্যত মদ নিৰাৰণ কৰিবলৈ হলে মদ খোৱাৰ অপকাৰীতা সম্বন্ধে বাইজৰ মাজত বহুল প্ৰচাৰ হব লাগে। কাৰণ মদ যে বেয়া বস্তু, কিয় বেয়া? সকলো ফালৰ পৰা ভালকৈ মানুহক বুজাই দিব নোৱাৰিলে কোনেও মদ নেবে। সেই কাৰণে মদ নিৰাৰণ কৰিবলৈ ব্যৱস্থা হাতত লোৱাৰ আগতে মানুহৰ মাজত প্ৰচাৰ কাৰ্য্য ভালকৈ কৰিব বুলি চৰকাৰৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলোঁ। ইয়াৰ উপৰিও এই কথা মই চৰকাৰক জনাওঁ যে ট্ৰাইবেল আৰু বনুৱা এবিয়া বিলাকত বজাবৰ ওচৰে ওচৰে মদৰ দোকান বহু পাতি দিছে আৰু তাৰ উপৰিও এই বিলাক ঠাইৰ মানুহে নিজে বনাই খোৱা সকলক পুলিচ, আবকাৰীৰ দ্বাৰা জুলুম আদি কৰি মানুহক চৰকাৰে এশ, দুশ টকা জৰিমনা কৰি জুলুম কৰিছে। আজি এই অভাৱৰ দিনত দুখীয়া বাইজক এনে কৰাত বাইজৰ বহুতো ক্ষতি আৰু গণতন্ত্ৰ ক্ষুণ্ণ কৰিছে। সেই কাৰণে মই পুনৰ চৰকাৰক জনাওঁ যেন, এই বিলাক অভিযান চলোৱাৰ আগতে বাহুল্যভাৱে প্ৰচাৰ কাৰ্য্য—সাহিত্য, উপন্যাস, চিনেমা, থিয়েটাৰ ইত্যাদিৰ দ্বাৰা হব লাগে মদ অকল ট্ৰাইবেল বিলাকেই যে খাই এনে নহয়, আজি কালি অনা ট্ৰাইবেল বিলাকেও বহুতে মদ খায়। যাতে সকলো ঠাইতে সমান ভাৱে ইয়াৰ সুপ্ৰচাৰ হয়, আৰু যাতে বাইজে এই মদ খোৱা কাৰ্য্যৰ পৰা বিৰত থাকিব পাৰে তাৰ কাৰণে চৰকাৰে ব্যৱস্থা লব বুলি আশা কৰিলো। আৰু বনুৱা ভাই সকল শিক্ষাত বহুত পঢ়া পৰা। গতিকে চৰকাৰক মই অনুৰোধ জনাওঁ যাতে বাগান আৰু গাওঁৰ বনুৱা সকলক শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিব। যিহেতু বনুৱা ভাইসকলো আমাৰ দেশৰে পিছপৰা নাগৰিক। শ্ৰীমতী কমল কুমাৰী বৰুৱাৰ সমৰ্থন প্ৰস্তাৱ মই বিৰোধীতা কৰি নিপক্ষ দলৰ সদস্য সকলে Amendment প্ৰস্তাৱ কৰা সমৰ্থন জনাই মই মোৰ বক্তব্য সামৰণি কৰিলোঁ।

Shri BAIKUNTHA NATH DAS [Rangiya (Reserved for the Scheduled Tribes)]: Mr. Speaker Sir, I rise to support the Motion moved by Shrimati Komol Kumari Barua. Sir, Assam is a problem State and in the midst of so many problems it can always be understood that it is very difficult to make sufficient progress. Yet our Government is making much progress in so many fields. The State is facing the problems as for instance, the Pakistani border problem, the refugee problem, the Naga problem and what not. But in the midst of so many problems still our Government is following certain policies by which they can go forward to achieve the goal. Sir, firstly I want to speak something about agriculture because it has become the burning problem of every State how to increase food production. The food problem is a serious problem, that is why the Central Government as well as all the State Governments are taking keen interest for more production of food. Our State Government is also following certain policies as regard land. Even in our Five Year Plan it was clearly indicated that if we want to produce more food and if we want our country to be self-sufficient in food, then land should go to the actual tillers of the soil. With that end in view our Government have adopted so many Acts for instance, the Land Ceiling Act, Adhiars Act, Hindu Religious Endowment Act and so on, so that land can go to actual tillers of the soil. But apart from that Sir, so far I know if we want to grow more food we have to

follow the co-operative system of farming because when our individual holding is not more than 32 bighas it is not possible for an individual agriculturists to purchase necessary implements, manure, irrigation, etc. That is why if we bring some of these agriculturists into a co-operative then they may purchase necessary implements and manure, etc. Secondly, our all agriculturists are not experts in agriculture, so if they form themselves into co-operatives then they may take some experts to advise them or they can get experts from amongst themselves so that they can take to intensive cultivation for more food production using modern method of agriculture. At the same time our Government may post an officer or officers to go to the co-operative and give them necessary instructions and advice. It is not possible for the officers also to go to each and every house to give instructions and advice. So I hope Government will be pleased to extend necessary help to the people in this regard even extending loan to the Farm so that we may grow more food. But naturally a question may arise here, that although in America there are no co-operatives yet America is self-sufficient in food and they can grow more food without co-operative farming. But as we all know, in America agriculture is more or less like an industry. Rich people took to farming, they engage labourers and they have money to pay. But that kind of farming is not possible in our country where the Government prefer land ceiling Act. So, I suggest that in order to grow more food and be self-sufficient in food, co-operative system of farming is bound to come and Government should also come forward to render help for this co-operative farming.

Then Sir, as regards education:—For the expansion of education lots of money has been spent and sufficient provision has also been made for further expansion. But the present rules and conditions are not in favour of establishing the new schools in backward Tribal Areas where there is no school. According to the present policy of the Government certain number of boys must be in the schools so that they can get the benefit of model scale because if the schools have not got sufficient number of boys then they are not entitled to any sort of help from the Government. But I want to say that in those schools which are not recognised by the Government the tribal boys who get freestudentship upto secondary stage they do not go to those schools because they are not getting freeship. In the Venture schools which are being opened now the number of tribal and scheduled caste boys are less. The previous practice of granting some lump sum money as

recurring grant may be made available to those schools so that the new schools which have sprung up in those area may attract the tribal boys having the Freeship. I cite one instance Sir, in Tumbulpur, which is a Thana, within this Than there is no High School. Only recently we started one Venture High School. The number of tribal boys will not be less, but if this facility is not given, they will not be able to join this School. So, I request the Government to relax the rules laid down for the model scale to those schools, in respect of such Venture Schools for the benefit of the tribal and scheduled caste boys and girls and at the same time Areas.

Sir, must has been spoken for and against the Governor's Address. I only want to speak a few words with regard to the policy regarding liquor prohibition. My previous speaker has said that the Government publicity is not adequate. But I have seen, our Government Publicity Vans going in the backward areas and giving cinema shows so that the people may give up this bad habit of drinking. But I regret to say that it is now found that the advanced and educated people are now more addicted to liquor than the tribal people. I have seen at Daranga Mela a large number of educated persons from Gauhati, Nalbari and even I think from Shillong also go there. The liquor shops are in the Bhutan side and our Indian Border. But when those people returned from Bhutan Border not a single Indian nationals is arrested though some of them return in intoxicating mood after drinking. Even I have come to know, after 8 o'clock so many people visit those places, but what are they doing they know? With these words, Sir, I oppose the amendments moved by the Opposition and support the motion moved by Shrimati Barua.

Shri TARUN SEN DEKA (Nalbari-West): Mr. Speaker, Sir, I welcome the policy of having full control over food grains all over the State by State Trading, on principle, but the policy accepted in the name of State Trading by the Government is not at all acceptable and cannot be supported. The policy of State Trading which has been enunciated and also implemented in the district of Nowgong, from the record it is seen, that about 24 Apex Marketing Societies are allowed to procure paddy and a huge amount of money was sanctioned to those Apex Marketing Societies but by allotting the huge amount of money to those Apex Marketing Societies, Government allowed them to procure paddy at Rs. 10.25 n.P. But at the same time the amount given to the producers per maund

is Rs. 8.56 N.P. So there is a difference of Rs. 1.69 N.P. per maund. If my information is correct, Government has decided to procure about 6 lakhs maunds of paddy in the districts of Nowgong and Mikir Hills. If that be the fact, in procuring about 6 lakhs maunds of paddy the Apex Marketing Societies are allowed to earn a net profit of about Rs. 9,54,000. From the record, Sir, it is clear that the organisers of these Apex Marketing Societies are the persons who are directly related to the Congress or supporters of Congress or its financiers. I have not seen a single name in those Apex Marketing Societies except those of Congressmen. So it arises in my mind whether in the name of procuring paddy through these Agencies some persons of ruling party are trying to rehabilitated! It arises in my mind because one instance I know which is that in Morajar area one Co-operative Society by the real producers was organised. But as there was none of the ruling party members in this Society, it was not allowed to be registered first, and for the registration of this Society they had to come to Shillong. Perhaps the Hon'ble Speaker also may remember that a representation was submitted to him also to this effect by the local people. After a great deal of struggle the Society was registered, but unfortunately no monetary help was given to that Society. If that be the fact that the real producers Societies are neglected on the ground that the ruling party members are not there, it is really a matter to be considered as a grave one because food and procurement are the subjects to be seen not from the point of politics but from the point of national urgent necessity. Sir, one thing which generally occur to my mind is that when the Government is giving Rs. 10.25 N.P. as the price of paddy at present in the bazar why (as every one of us here knows) the price of rice is so high. We know the procurement price of paddy which is we know generally called Jora Dhan, *i. e.*, without any dust or any other foreign materials is 10.25 N.P. per maund. Every one knows that 3 maunds of such paddy give 90 seers of pure and good rice, because in one maund of Jora Dhan generally we get 30 seers of rice. So if we take the price of 3 maunds of Jora Dhan, which will give us 90 seers of rice, it will come to Rs. 30.75 N.P. If we add the milling charge per maund which is annas 8 per maund then it will cost Rs. 1.50 N.P. In all total it will be Rs. 32.25 N.P. So the price of 90 seers of rice should be in a mill Rs. 32.25 N.P. Therefore I do not understand why the price has exceeded Rs. 15 per maund. But at present we have seen that here at Shillong which is the capital of Assam, rice is sold at Rs. 23, and Rs. 24 per maund up to Rs. 27 and 28 per maund. I am told that some Orissa rice is sold here at Rs. 25. It is not a superior

variety either. Because some particles of stones are mixed with it. Even that rice is sold at Rs. 25 per maund. So in the like manner the price of rice at Gauhati, Dibrugarh, Cachar and elsewhere is not according to the price of paddy purchased by Government. So it is evident that the Government policy of making rice available to the people at reasonable price has failed. Governor in his address has stated that at present price of rice and paddy is reasonably low except in the border areas, and that therefore, fair-price shops should not be opened in other areas except in the border. But when the price of rice is from Rs. 22 to Rs. 28 per maund. Can we call this a reasonable price? A poor clerk, a poor peon or a daily labourer cannot afford to purchase rice at such exorbitant rate without being compelled to sacrifice heavily some of their essential needs. So I submit, Sir, the Government should look into this matter and try to adopt a concrete and definite policy so that price of rice may come down to a reasonable rate. Along with that I also submit, Sir, that these Apex Marketing Societies and other agencies of like nature which are allowed licenses to procure paddy should be abolished and the State should procure directly from the tillers of the soil. Unless this is done the profit will go to a class of profiteers and neither the State exchequer nor the poor producers will be benefited. Sir, I also submit that as the Government control has failed to supply the daily necessities of the people at a reasonable price, price of paddy should be given at Rs. 12 per maund to the producers and not less than that. So I suggest that the price of paddy should be fixed at Rs. 12 per maund to the rural producers so that they can have the daily necessities of life.

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY (Minister, Supply): What is the price of rice now?

Shri TARUN SEN DEKA (Nalbari-West): It should not be more than Rs. 18 per maund.

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY: Sir, he has not provided for milling charge.

Mr. SPEAKER: The Hon'ble Minister was not present in the House when he was giving analysis of the price of rice and paddy in the State. Hon'ble Minister will please read his speech and give his reply afterwards.

Shri TARUN SEN DEKA (Nalbari-West): I submit that the Apex Marketing Society which is working in the district of Nowgong, in such and particularly in an area like Hojai, they are functioning a way that the feeling of the producers have gone not only against this particular organization but against the whole Co-operative movement. I therefore request the Department to look into the working of this organisations very carefully. I would also like to say a few words regarding procurement of paddy in my area. In my area there is no Co-operative Apex Marketing Society but some individual millers are allowed to purchase and they are given some licenses.

Mr. SPEAKER: The Hon'ble Member will have to be very brief.

Shri TARUN SEN DEKA: They at the time of purchase bring a pot full of water. Place one seer of paddy inside the pot, and the paddy which remain above the water is compared as rebate and from that they estimate the whole rebate of a maund of paddy which resulted in loss to the producers. The matter was referred to the Minister in charge and the local Supply department but no step has been taken so far. You know, Sir, that when paddy is placed in a pot of water some good paddy also remain above the water. The millers and those dealers who have been issued licenses, they are deceiving the producers in this way. So, Sir, the procurement policy of the Government has created a new class of exploiters in the name of State trading and other organizations created by Government. To my mind this type of organizations should not be allowed to work and instead of that the State should directly procure in the interest of all concerned. Further, Sir, one thing I should like to add is about the land policy of this Government.....

Mr. SPEAKER: The hon. Member has already crossed the time limit. He should cut short his speech.

Shri TARUN SEN DEKA: Sir, what I find from the Address of the Governor from the beginning to the end is that the policies enunciated therein are not for the good of the toiling people of the State but in some cases for the good of the richer section of the people. Further more, Sir, what is stated in the Governor's Address is some times found to be exaggerated and not the real facts, and some times the real situation of the State is not properly assessed. Hence, it proves that our Government is not so keen to remove the real problems of the State and thereby they have lost their legal and moral right to rule over the people of this State.

Shri RAMNATH SARMA (Lumding) : মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয় ৰাজ্যপাল মহোদয়ে যিটো ভাষণ দিছে আৰু তাৰ ওপৰত মাননীয় শ্ৰীমতী কমলকুমাৰী বৰুৱাই ধন্যবাদ জ্ঞাপনৰ যিটো প্ৰস্তাৱ আনিছে তাক মই সমৰ্থন কৰিবলৈ গৈ ময়ো দুষাৰ কবলৈ আগবাঢ়িছো। ৰাজ্যপাল মহোদয়ে তেখেতৰ ভাষণত আমাৰ ৰাজ্যৰ সমস্ত সমস্যাৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে আৰু গত বছৰৰ আমাৰ ৰাজ্যৰ যিবিলাক সমস্যা আমাৰ চৰকাৰে সন্মুখীন হব লগা হৈছে তাৰো তেখেতে এটা ইঙ্গিত দিছে।

মহোদয়, আমি জানো যে আমাৰ ৰাজ্যখন সীমান্তবৰ্তী আৰু ওচৰে পাজৰে অন্যান্য ৰাষ্ট্ৰ বিলাকে যদি সহৃদয়পূৰ্ণতাৰ ভাৱ লৈ চলিব নোখোজে তেন্তে বিশেষকৈ সীমান্তবাসী সকলৰ দুখ-কষ্ট হোৱাটো অতি স্বাভাৱিক কথা। প্ৰপীড়িত আৰু জৰ্জৰিত সীমান্তবাসী লোক সকলৰ কাৰণে এই সদনৰ সদস্য সকলৰ সকলো বৰকমৰ সহানুভূতি আছে আৰু চৰকাৰৰ জৰিয়তে সেই কষ্ট লাঘৱ কৰাত কি কি ব্যৱস্থা চলিছে সেই বিষয়েও ৰাজ্যপাল মহোদয়ৰ ভাষণত প্ৰকাশ পাইছে। এই সীমান্তৰ কথাৰ লৈ বহুতে শোভাযাত্ৰা কৰাৰ কথা উনুৰিয়াইছে। বহুতে সাধাৰণতে ব্যৱহাৰ কৰা Slogan ৰ দৰে কৈছে—“আমাদেৰ দাবী মানতে হৰে নাহলে গাৰ্দ্দী চাৰতে হৰে” ইত্যাদি এইবিলাক হৈছে আমাৰ ভগনীয়া সকলৰ কথা। ইমান এটা গুৰুত্ব কথাত এনে cheap slogan কেতিয়াও মঙ্গলজনক নহয়। তৰ পিচত Border firing সম্বন্ধে কোনো কোনোৱে Protect নে Protest বুলিও সমালোচনা কৰিছে।

এই কথাৰ উত্তৰত আমাৰ প্ৰধান মন্ত্ৰীয়ে কিভাৱে Parliament ত উত্তৰ দিছিল তালৈ চালে দেখা যাব যে তেখেতে স্পষ্ট ভাৱেই ঘোষণা কৰিছে। যুদ্ধ ঘোষণা কৰাৰ আগতে সকলো সভ্যদেশেই আলোচনা বিলোচনাৰ জৰিয়তে সকলো কথাই সীমাংসা কৰিব লাগিব। তাৰ পিচত Strong protest বেই একমাত্ৰ course। শান্তি-প্ৰিয়ভাৱে Co-existence নীতিত বিভিন্ন বিদেশী ৰাষ্ট্ৰৰ লগত সমস্যা সমাধান কৰাটোৱেই ভাৰতৰ মূল আদৰ্শ।

ইয়াৰ পিচতো তেওঁলোকে এনে উক্তি কৰাৰ আঁৰত কি সোমাই আছে? ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে ভাৰতে আনৰ লগত যুদ্ধ কৰাটোকে বিচাৰেনেকি?

(A voice : Then you are supporting it ?)

I am going to clear the position.

আজি যদি কোনোবাই যুদ্ধ বিচাৰে, মই তেখেত সকলক কব বিচাৰো যে এই বিষয়ে অলপ সুস্থ মস্তিষ্কেৰে চিন্তা কৰি চাওক, তেতিয়াই দেখিব যে যুদ্ধ প্ৰচাৰ কৰা কথাটো তেখেত সকলৰ কাৰণে কিমান যুক্তিসঙ্গত হৈছে। তেখেত সকলৰ এটা কথা মন কৰিব লগীয়া এই যে, আজি ভাৰতৰ সকলোবোৰ উন্নয়নৰ কামত বাধা দি বা বন্ধ কৰি যুদ্ধ কৰিবলৈ যোৱাটো ভাৰতৰ কাৰণে মঙ্গলজনক নেকি?

আজি আমাৰ দেশৰ যিটো অৱস্থা প্ৰায় চাৰিওফালে অন্য সীমান্ত—এফালে যুদ্ধ হলে অন্য ফালৰ পৰাও আক্ৰমণ কৰিব পাৰে। সীমান্তত সামান্য সংঘৰ্ষ হওতেই ইমান মানুহে কষ্ট ভোগ কৰিছে—তাক লাঘৱ কৰিবলৈ যদি তেওঁলোকৰ সহানুভূতি নহয়, এখন ডাঙৰ যুদ্ধ লগাব পিচত আমাৰ নতুন গঢ়ি উঠা ৰাষ্ট্ৰ খনৰ কি অৱস্থা হব বা তাৰ পৰিণাম কি তেখেতসকলে চিন্তা কৰি চাইছেনে? আমাৰ দেশৰ প্ৰায় চাৰিওফালে বিদেশী

বাষ্ট্ৰী । আজি অন্তৰ্জাতীয় যি অৱস্থা তাৰ পৰা এইটো পৰিষ্কাৰ দেখা যায় যে, আজি এখন বাষ্ট্ৰীই অন্য বাষ্ট্ৰীৰ লগত যুদ্ধ ঘোষণা কৰা মানে এই যুদ্ধ এই দুখন বাষ্ট্ৰীৰ মাজতে কেতিয়াও সীমাবদ্ধ হৈ নাথাকে, ই বিভিন্ন বাষ্ট্ৰীলৈও বিয়পি আৰু এখন বৃহৎ যুদ্ধত পৰিণত হব ।

যুদ্ধৰ পূৰ্বে আমাৰ যি থাকে পিচত আমি তাক একেদৰে ফিৰাই নাপাওঁ । বিশেষকৈ ভাৰতৰ সেই আদৰ্শ নহয় । আমাৰ যি মতভেদৰ কাৰণে এই সংঘৰ্ষৰ সৃষ্টি হৈছে তাক আমি বুজা পৰাৰ মাজেৰে ঠিক কৰি সমৰ সংক্ৰান্ত বিষয় বিলাক পৰিহাৰ কৰাৰ চেষ্টাই আমাৰ আদৰ্শ । ইয়াৰ দ্বাৰা কাৰোবাক ভয় কৰা বা কাৰোবাৰ ওচৰত Surrender কৰাৰ প্ৰশ্ন উঠিব নোৱাৰে । ভাৰতৰ বৰ্তমান যিটো অৱস্থা সেই অৱস্থাতো Surrender কৰাৰ অৱস্থা নহয় ।

এইটো ভাৰতৰ দুৰ্বলতা নহয়—এইটোৱেই এখন সভ্য দেশৰ আদৰ্শ । ভাৰত এখন সভ্য দেশ । ভাৰতৰ আভ্যন্তৰীণ বহু কথাই বহুতে আলোচনা কৰিছে ।

শ্ৰীভটাচাৰ্য্য ডাঙৰীয়াই বহুত কথাই কৈছে । যিবিলাক কথা আমাৰ দেশে প্ৰশ্ন দিব নোৱাৰে । আমাৰ দেশত যিবিলাক সন্দেহপূৰ্ণ লোক আছে, তেওঁলোকক বাহিৰ কৰোতে এজন ভাল লোকৰো আহকাল হব পাৰে । যোৱাবাৰ ভাষণত ভটাচাৰ্য্য ডাঙৰীয়াই কৈছিল যে, 'Transfer of population' কংগ্ৰেছ সমৰ্থন নকৰিলে । মই কওঁ যে কংগ্ৰেছৰ আদৰ্শবাদেই Transfer of population সমৰ্থন নকৰে ।

Shri GAURISANKAR BHATTACHARYA (Gauhati) : Sir, the hon. Member has no right to distort my speech. What he has said about my speech is not true.

Mr. SPEAKER : If the hon. Member finds that he has not been properly quoted or replied, then he can raise that point. Ofcourse he can refer to the proceedings before doing so.

Shri RAMNATH SARMA (Lumding) : মহোদয়, মই কওঁ যে 'Transfer of population' ত কোনো নৈতিক ভিত্তি থাকিব নোৱাৰে । মই শিক্ষিত সকলৰ কথা কৈ নকওঁ আমাৰ গাওঁত যিবিলাক নিৰক্ষৰ, নিৰীহ মানুহ আছে তেওঁলোকক সোধাত কয় যে আমি আমাৰ দেশ এৰি বঙাল দেশলৈ নাযাওঁ ।

Adjournment.

The Assembly was then adjourned for lunch till 2 P.M.

(After lunch)

Shri RAMNATH SARMA : অধ্যক্ষ মহোদয়, এই Doubtful loyalty শব্দটো এটা বিবাচ শব্দ আৰু ইয়াৰ পৰিণামো ভয়াবহ । সেই কাৰণে মই ভাবো যে এই শব্দটো প্ৰয়োগ কৰোতে বৰ সাৱধান কৰা উচিত । বৰ্তমান আমাৰ দেশত আগৰ 'মুছলিম লীগ'ৰ সমৰ্থক বহুতো আছে আৰু

যি সকলে বৰ্তমান আমাৰ দেশৰ সৰ্ব্বপ্ৰকাৰ মঙ্গলজনক কামত অংশ গ্ৰহণ কৰি সকলো ক্ষেত্ৰতে সহযোগীতা কৰি আহিছে। তেওঁলোকক এই ব্যাখ্যা দিয়া উচিত নহয়। এনে অৱস্থাত তেওঁলোকক doubtful loyalty প্ৰমাণ কৰিবলৈ গৈ নানা বকমৰ চৰ্চা কৰাটো দেশৰ মঙ্গলজনক নহৈ অহিত হৈ সাধন কৰিব।

(হৈছে, হৈছে আৰু : (Voices)

কালি শ্ৰীযুত ভট্টাচাৰ্য্য ডাঙৰীয়াৰ বক্তৃতাত দুটা কথা পাইছো—

(1) “While the high ups in the Government who send out secret information about this Government to Pakistan go unpunished, the small fries were unnecessarily harassed.

(2) “The aggressive activities on the border by Pakistan were due to bringing in people of doubtful loyalty to public prominence.”

এই কথা কেইটাত মই আচৰিত হৈছো আৰু আমাৰ চৰকাৰৰ ফালৰপৰা কেতিয়াও বিশ্বাস নকৰে যে এই ধৰণৰ মানুহ লগত লৈ চৰকাৰ থাকিব নোৱাৰে। কাৰণ Country is greater an individual এই কাৰণে মই ভাবো যে এই বিলাক শব্দ যাতে ততে প্ৰয়োগ কৰিলে দেশৰ অমঙ্গলহে সাধন হব।

তাৰ পিচত চৰকাৰৰ পক্ষৰ পৰা নগাপাহাৰ সীমান্তৰ ঘটনাৱলীৰ বিষয়েও বহুত কথা কোৱা হৈছে আৰু নগাপাহাৰৰ প্ৰশাসন কাৰ্য্য কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ হাতত থকা স্বত্তেও নগা বুৰ্ত্ত বিলাকে এনে কৰা কথাটো বৰ পৰিতাপৰ কথা। এই সকলো অৱস্থাৰ পৰিবৰ্ত্তণ কৰিবলৈ চৰকাৰে কিদৰে কামত আগ বাঢ়িব লাগিছিল, সেইদৰে আগবাঢ়িব পৰা নাই। নি ২৫১৪০ জন নগাৰ উৎপাত, লুণ্ঠণ কাৰ্য্য, নিৰীহ মানুহৰ ওপৰত চলিব লাগিছে— আমাৰ পুলিচ বাহিনীৰ দ্বাৰা কিয় বন্ধ কৰিব নোৱাৰি মই বুজি নাপাওঁ। বৰ্ত্তমান যুগটো Experiment ৰ যুগ। Experimental basis কৰি লোকে চক্ৰলৈ যাবলৈ প্ৰচেষ্টা চলাইছে সঁচা; সেই প্ৰচেষ্টাতে অনুপ্ৰাণিত হৈ হবলা আমাৰ পুলিচ বিভাগেও Experimental লৈ গৈ Red turban ৰ ঠাইত মাত্ৰ White turban লৈ পৰিবৰ্ত্তণ কৰি দেশৰ কল্যাণ সাধিব খুজিছে, যদি সেয়ে হয় তেন্তে সেই Experiment ৰ সাৰ্থকতা নাই। আচল কথা পাওঁৰী যিয়েই নহওক ৰাজ্যৰ পুলিচৰ দ্বাৰা যাতে দেশৰ কল্যাণ হয়, সেইটোহে আচল কথা।

বিৰোধী দলৰ সদস্য সকলে চৰকাৰৰ ভাল কামবোৰো বিকৃত আকাৰত সমালোচনা কৰাটো বৰ দুখৰ কথা। সিদিনা বিৰোধী দলৰ এজন সদস্যই Co-operative Sugar Mill টোক Sign Board আখ্যা দিছে। এই কথাত মই বৰ দুখ পাইছো। কাৰণ-মই জানো যে এই মিলটোৰ কাৰণে ১০ লাখ টকাৰ Share বিক্ৰী হৈছে আৰু আজিলৈকে অসমত ইমান টকাৰ Public Capital formation হোৱা কো-অপাৰেটিভ ফাৰ্ম বা অন্য কোনো প্ৰতিষ্ঠান হোৱা নাই। এই প্ৰতিষ্ঠানৰ কাৰণে ‘কো-অপাৰেটিভ’ বিভাগটো শলাগৰ যোগ্য। ইয়াৰ বাহিৰেও বাকী Co-operative Jute Mill যিটো নগাওঁত প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ কাৰণে বাইজ আগবাঢ়ি আহিছে, সেইটোতো চৰকাৰে সক্ৰিয় আৰু পূৰ্ণ সহযোগ কৰি দেশৰ আৰ্থিক উন্নতিত যে সহায়তা কৰিব তাত মোৰ পূৰ্ণবিশ্বাস।

বৃহৎ শিল্প সম্বন্ধে মই এই কথা নকৈ নোৱাৰো যে এই ক্ষেত্ৰত এতিয়াও 'কনফাৰেন্স' চলিয়েই আছে। Hydro Electric ৰ আঁচনি ও আছে। সকলো বিলাক Conference তেই চলিলে কামত বিশেষ আগ বাঢ়িব নোৱাৰাটো জনা কথা। আমাৰ বিভাগীয় মন্ত্ৰী মহোদয়ৰ আনি জনাত তিনটা ভাষাত ব্যুৎপত্তি আছে। সেই কেইটা ভাষা হৈছে—, 'ইংৰাজী, অসমীয়া আৰু হিন্দী। শিল্প সম্পৰ্কীয় ব্যাপাৰত তেখেতে সুন্দৰ ইংলেণ্ড, আমেৰিকা, মস্কো ভ্ৰমণ কৰি যি অভিজ্ঞতা অৰ্জন কৰিলে সেই অভিজ্ঞতা আহৰণ কৰিও তেখেতে তেখেতৰ দীৰ্ঘল চোলাৰ জেপত তেখেতৰ ব্ৰাইটৱেল'ত ওলমাই ৰাখিছে। এই অভিজ্ঞতাৰ প্ৰকাশ নাপালে আমাৰ ইয়াত কি কাম হব। কেৱল আলোচনাৰ মাজতে থাকিলেই কাম নহয়। ব্যৱস্থা হাতত লব লাগে। তেখেতক যদি সদস্যসকলে বৰ বেচি জোৰ কৰে তেতিয়াবহলে নীলাচল বাসীনীয়ে মোহিনী ৰূপ লৈ মোহিত কৰাৰ দৰে তেখেতৰ মোহিনী হাঁহিৰে সকলোকে মোহিত কৰে। গতিকে শিল্পৰ বিষয়ে আৰু বেচি কোৱাৰ আৱশ্যক নাই। জল-বিদ্যুৎ বিষয়ত দ্বিতীয় খন আঁচনিৰ কাম হাতত লোৱাত ধন্যবাদ দিছোঁ। কিন্তু নদী-উপত্যকা (River Valley Project) আঁচনিৰ বিষয়ত বৰ হেমাৰি কৰা দেখা গৈছে। সদায় কোৱা শুনো যে Data Collect কৰা হৈছে। এই Data Collection কেতিয়া সম্পূৰ্ণ হব কব নোৱাৰো। পশ্চিম বঙ্গত দুবছৰৰ আগতে Data Collect কৰা কঙাৱতী নদীৰ Project হাতত ললে। কিন্তু আমাৰ মন্ত্ৰী জনাক Centre এ Data ৰ কথা ভুৱা দিয়াৰ বাহিৰে আন একো নহয় বুলিহে মই ভাবো। তথাপি কপিলী নদীৰ আঁচনি অতি সোনকালে হাতত লবলৈ অনুৰোধ কৰিছোঁ।

(A voice—কপিলী নদীৰ আঁচনি abandon) কৰিলে।)

(A voice—মানাহ নদীৰ আঁচনি কি হল?)

সেইবিষয়ে চৰকাৰে কব। শিক্ষাৰ বিষয়ত আমি ভাল পাইছো যে এইবাৰ শিক্ষাবিদ এজনক শিক্ষা বিভাগৰ গুৱিয়াল (Secretary) পাতিলে। বঙ্গ দেশত এই নীতি আছে। আশা কৰো, চৰকাৰৰ এই কামে শিক্ষা বিষয়ত আগবাঢ়ি যাওঁতে সুবিধাই হব। ৰেল সম্বন্ধে আমি এটা কথাত সুখী হৈছো যে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দলঙৰ কাম আৰম্ভ হৈছে। কিন্তু আন এটা কথাত আচৰিত হৈছো যে ৰেলৰ টাইম টেবল চালে দেখিব যে অসমৰ বাহিৰে আন সকলো ঠাইতে Mail গাড়ী আছে—অকল অসমতহে এই Mail গাড়ীৰ প্ৰচলন নাই। আজি কালি সকলোৱে speed ভাল পায়, তেনেস্বলত অসমত Mail গাড়ী নোহোৱাটো বৰ দুখৰ কথা। সেই কাৰণে এই বিষয়ত চকু দিবৰ বাবে চৰকাৰক অনুৰোধ কৰিলো।

সৰববাহ সম্বন্ধে শ্ৰীযুত পক্ষীয়ায় ডেকা ডাঙৰীয়াই যিদৰে মূৰাৰাৰ চোচাইটিৰ কথা কৈছে, এই কথাত ময়ো তেখেতৰ লগত একমত। নগাওঁ জিলাতো এই দৰে চোচাইটিৰ জৰিয়তে সৰববাহ কৰাৰ বাবে খেতিয়ক সকলে মোনে ১ টকাকৈ দাম কম পাইছে। তেওঁলোকে কিয় কম পাব? কানকপ আদি অন্যান্য ঠাইত খেতিয়কে ১২ টকা বেচি পায়, অথচ চোচাইটি কৰাৰ বাবে নগাওঁৰ খেতিয়কে ১ টকা কম পায়। চৰকাৰে অতি সোনকালে এই তাৰতম্য দূৰ কৰিব লাগে। মূৰাৰাৰ কথা কওঁতে অৱশ্যে শ্ৰীযুত ডেকাই কৈছে যে তাত কংগ্ৰেছী সভ্য নাই কাৰণে চৰকাৰী সাহায্য পোৱা নাই। আজি নগাওঁৰ চোচাইটিবোৰে Co-operative Apex Society ৰ অংশ লৈছে; কিন্তু মূৰাৰাৰ চোচাইটিয়ে বোধহয় অংশ লোৱা নাছিল। Apex Society ৰ অংশ ললেই সকলো হৈ যাব। চৰকাৰী সাহায্য নোপোৱাত দলৰ কথা নাই—মাত্ৰ অংশ ললেই হৈ যাব।

ৰাজ্যপালৰ ভাষণত দেখিবলৈ পাইছো যে তেখেতৰ নিমন্ত্ৰণক্ৰমে মুখ্যমন্ত্ৰী নেকালৈ গৈছিল। কিন্তু আমি নিমন্ত্ৰিত হিচাপে মুখ্যমন্ত্ৰী নেকালৈ যোৱাটো নিবিচাৰো। আমি বিচাৰো তেখেত মুখ্যমন্ত্ৰী হিচাপে নেকালৈ যোৱাটো, তেতিয়াহে আমাৰ ভিতৰত বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠিব আৰু আমাৰ সংস্কৃতি, সভ্যতা আদিৰ আদান-প্ৰদান হৈ মিলাপ্ৰীতি আৰু সন্তাৰ গাঁচ হৈ পৰিব। সেই কাৰণে আমি আশা কৰিছো যে অহাৰাৰ ৰাজ্যপালৰ ভাষণত যেন পাম যে আমাৰ মুখ্যমন্ত্ৰীয়ে ৪১৫ বাৰ নেকা ভ্ৰমণ কৰিছে।

সৰ্বশেষত কণ্ট, ভগনীয়া পুনৰ সংস্থাপনৰ কথা। এইটো এটা ডাঙৰ আৰু জটিল সমস্যা। আজি আমি এই মানুহবোৰক বলি দিহে স্বাধীনতা লাভ কৰিছো। এই মানুহ বোৰৰ কাৰণে চৰকাৰে বঞ্চেট কৰিছে যদিও আৰু বহুত বাকী আছে। এই বিষয়ত মোৰ চৰকাৰৰ ওচৰত এটা কথা পৰামৰ্শ আছে। চৰকাৰে এই সমস্যাৰ ভিতৰখন নেচায় Slogan ত ভুল গৈ নেতা সকলৰ কথা শুনিছে। সেই কাৰণে এই সমস্যা সমাধান হোৱা নাই। এই so called নেতা সকলৰ কথাত ভুল নগৈ যদি ভগনীয়া সকলৰ প্ৰত্যেক জনৰ (Individual) সমস্যাবোৰৰ লগত পোনপটীয়াকৈ ওচৰ চাপে তেন্তে এই সমস্যাবোৰৰ সমাধানত বহুত আগবাঢ়িব পাৰিব।

ইয়াকে কৈ মই শ্ৰীমতী বৰুৱাৰ প্ৰস্তাৱটো সমৰ্থন কৰিছো আৰু শ্ৰীযুত বৰঠাকুৰৰ প্ৰস্তাৱটোৰ বিৰোধীতা কৰিব।

Shri TAJAMMUL ALI BARLASKAR (Udarband) :
 Mr. Speaker, Sir, I rise to support the Motion moved by Mrs. Komol Kumari Barua offering thanks to the Governor for his speech delivered in this House on 24th February 1959. In this connection, I like to draw the attention of the Government to the constant firings going on in the Pakistan borders. In my opinion, Government should give reply to the firings in such a vigorous why that firings in the border is stopped for ever. The Governor, in his speech, stated that all round achievement has been made in the field of transport. In this connection, I like to point out the difficulties which are being experienced by the first class passengers in the Gauhati-Shillong Road. Four passengers are allotted in a single car, one in front and three at the back. The passenger sitting in the middle of the back seat feels so much uneasy that his condition becomes worse than a passenger travelling by the third class. This is why some passengers do not want to travel by the Ist class. I request the Transport Department to fix the number of passengers to be travelled in one car at 3 in stead of 4. I also like to request the Government to move the Railway Authorities to increase the number of seats in the through compartment in the Silchar-Pandu train. We very often find it difficult to get a berth in the through compartment, for our journey from Silchar to Gauhati. The other day when we were coming to attend the Budget Session, I was unable to get a berth in the through compartment though I tried a week before the date of starting.

I am glad to find in the Governor's address that

Government has already given full attention to the difficult situation of the tea industry in the District of Cachar. The question of granting relief to the tea gardens in that District has been taken up with the Government of India. In this connection I like to draw the attention of Government to some of the gardens of Cachar District where the garden authorities do not give work to the labourers for 45 days which have thrown the poor labourers on the verge of starvation. I draw the pointed attention of Government to solve this problem. Last of all, I like to emphasise upon the Government to establish the second Medical College in the State to solve the scarcity of Doctors in the State. I urge upon the Government to establish the second Medical College in the District of Cachar which is the genuine demand of the people of that District in general. With these few words, I thank the Governor for his speech delivered in this House.

Shri TAMIZUDDIN PRADHANI (Dhubri): মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয় বাজ্যপাল মহোদয়ৰ ভাষণত সদনৰ বহু সদস্যই অংশ গ্ৰহণ কৰি নানা বকম উপদেশ আগবঢ়াইছে, ময়ো দু-আঘাবমান কথা কবলৈ তিয় দিছো।

আজি কেইবছৰমান ধৰি গোটেই অসমত এটাৰ পিচত এটাকৈ দুৰ্যোগ লাগি আছে। কেতিয়াবা বৰষুণ নোহোৱাৰ কাৰণে আকৌ কেতিয়াবা অতিপাত বৰষুণ হোৱাৰ কাৰণে উপযুক্ত পৰিমাণৰ শস্য উৎপাদনত বাধা সৃষ্টি হৈছে। মাজে মাজে বানপানীয়ে আৰু গান্ধী পোকে হাজাৰ হাজাৰ বিঘা মাটিৰ শস্য নষ্ট কৰিছে আৰু পণ্ড-ৰোগত অসংখ্য গৰুৰ মৃত্যু ঘটিলে। তাৰ ফলত খেতিয়ক সকলৰ খেতিৰ কামত বিশেষ বাধা জন্মিলে। এই বিলাক নানা বকমৰ দুৰ্যোগৰ ফলত গোটেই অসমত খাদ্য সমস্যা বাঢ়িছে। আমাৰ চৰকাৰে খাদ্য সমস্যা সমাধানৰ বাবে টকা ধাৰ দিয়ে, গান্ধীপোক নিৰাবণৰ কাৰণে আৰু খেতিবাতি বন্ধ কৰিবৰ কাৰণে ঔষধৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। বানপানীৰ গ্ৰাসৰ পৰা মাটিৰ উৰ্বৰতা শক্তি বঢ়াবৰ কাৰণে সাৰৰ যোগান দিছে, বীজৰ ব্যৱস্থা কৰিছে কৰিছে, সস্ত্ৰীয়া চাউলৰ দোকান দিছে। যোৱা বছৰতকৈ এই বছৰ যাতে চেৰ গুণ শস্য বঢ়াব পাৰি, তাৰ কাৰণে প্ৰত্যেক পঞ্চায়ত এলেকাত পথাৰ কমিটি গঠন কৰি অধিক শস্য উৎপাদনৰ কাৰণে যথেষ্ট আগ্ৰহ দেখুৱাইছে। তাৰ কাৰণে মই চৰকাৰক অসংখ্য বন্যবাদ জনাইছো।

অধ্যক্ষ মহোদয়, খাদ্যৰ নাটনি হোৱাৰ আন এটা প্ৰধান কাৰণ হৈছে যে অসমত লোকসংখ্যা অনেক বৃদ্ধি পাইছে আৰু হাজাৰ হাজাৰ বিঘা মাটি গৰাখহনীয়াই ভাঙি লৈ গৈছে আৰু এইবোৰ বহুতো খেতিয়ক ভূমিহীন আৰু আশ্ৰয়হীন হৈ পৰাত অহিন লোকৰ উৎপাদিত শস্যৰ ওপৰত জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰিব লগাত পৰিছে। বিশেষকৈ গোৱালপাৰা জিলাত, ধুবুৰী মহকুমাত ২১৩ হাজাৰ পৰিয়ালক আজি গৰাখহনীয়াই ভূমিহীন, গৃহহীন কৰিছে। চৰকাৰৰ ওচৰত বহুতো আবেদন নিবেদন কৰা স্বত্তেও আজিলৈকে তেওঁলোকক দৰখাস্ত দিলে Deputy Commissioner চাহাবে Sub-Deputy Collector লৈ পঠিয়াই দিয়ে। Deputy Commissioner বা ওচৰত কৰি, ৰিপৰ্ট দাখিল কৰি, কৰ্ত্তব্যৰ শেষ কৰে। এই বিলাক ভূমিহীন মানুহক মাটি দিবলৈ মই চৰকাৰক টানি অনবোধ জনালো।

অধ্যক্ষ মহোদয়, বৰ্ত্তমানে পুলিচ বিভাগৰ কৰ্মচাৰী সকলৰ কৰ্ম শিথিলতা আৰু দায়িত্বহীনতা দেখি আচৰিত হৈছো। বৰ্ডাৰ পুলিচৰ অৱহেলাত বহুতো পাকিস্তানী মানুহ পাচপোৰ্ট নোহোৱাকৈয়ে ভাৰতলৈ অহাযোৱা কৰিবলৈ সুবিধা পাইছে। পুলিচ বিভাগৰ কৰ্মচাৰী বিলাকে বৃটিচ আমোলৰ মনোবৃত্তি এতিয়াও দূৰ কৰিব পৰা নাই। বৃটিচ আমোলৰ পোচাকে পৰিবৰ্ত্তন হোৱা উচিত বুলি মই ভাবো। পোচাকৰ লগে লগে হয়তো মনো পৰিবৰ্ত্তন হব পাৰে বুলি মোৰ বিশ্বাস। আজিৰ পুলিচে বাইজৰ শান্তি আৰু শৃঙ্খলা বক্ষা কৰাৰ কথা পাহৰি গৈছে। মই উদাহৰণ স্বৰূপে এটা কথা ইয়াতে কব খোজো। আজিৰ পৰা কেইমাহমান আগত All Radia Radio ৰ আৰ্টিষ্ট সন্ধ্যা মুখাজ্জী যেতিয়া ধুবুৰীলৈ আহিছিল আৰু ধুবুৰীৰ বসন্ত টকি হ'লত এটা জলসাৰ আয়োজন কৰা হৈছিল আৰু ধুবুৰী টাউনৰ মুখীয়াল মানুহ প্ৰায় ৪০০ জন মানক ফি পাচ বিতৰণ কৰাৰ বাবে ধুবুৰী মিউনিসিপালিটিৰ চেয়াৰমেন, শ্ৰী পি. সি. বায় চৌধুৰীৰ ওপৰত ভাৰ দিয়া হৈছিল। ফি পাচ দিয়াৰ ব্যৱস্থাত কিছুমান মানুহ অসন্তুষ্ট হৈছিল। সন্ধিয়া গান-বাদ্য আৰম্ভ হোৱাৰ লগে লগে একদল উশৃঙ্খল মানুহ দলপাতি আহি টকি হ'লৰ ওপৰত ইটা, পাথৰ আদি মাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। ফলত হ'লৰ ভিতৰত থকা প্ৰায় ৫১৪ মতা-মাইকী, ল'ৰা-ছোৱালীৰ ভীষণ আটঙ্কৰ সৃষ্টি হৈছিল। দুৰ্বৃত্ত সকলে এখন পুলিচৰ জীপ আৰু দুখন Public মটৰ গাৰীৰ যথেষ্ট ক্ষতি কৰে আৰু হ'লৰো ভালেখিনি ক্ষতি হয়। বহুত সময়লৈকে এই ঘটনা চলি আছিল। এই ঘটনাৰ সময়ত পুলিচৰ উচ্চ বিষয়া, কন্ষ্টেবল আদি পুলিচ ইত্যাদি সকলোৱেই আছিল। যদি শান্তি বক্ষাৰ কাৰণে পুলিচ বিভাগে একোকে নকৰিলে। মই এই ঘটনাটো তদন্ত কৰিবৰ কাৰণে মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰীৰ ওচৰলৈ টেলিগ্ৰাম কৰিছিলো, আৰু চিঠিও দিছিলো; কিন্তু আজিলৈকে কিবা তদন্ত হোৱা বুলি মই জানিবলৈ পোৱা নাই।

অধ্যক্ষ মহোদয়, আমাৰ চৰকাৰে ষ্টেট্ ট্ৰেন্সপোৰ্টৰ ব্যৱস্থা কৰি জনসাধাৰণৰ যাতায়াতৰ যথেষ্ট সুবিধা কৰি দিছে; কিন্তু অনেক লাইনত মই দেখিবলৈ পাইছো যে বহুত পুৰণি গাড়ী দিয়া হৈছে। প্ৰায়বিলাক গাড়ী বাচতে বেয়া হৈ পৰি থাকে আৰু যাত্ৰীসকল বহুত অসুবিধাত পৰিবলগা হয়। বিশেষকৈ ধুবুৰী-যোগীশোপা লাইনত যাতায়াত কৰা কিছুমান বাছ ইমান পুৰণি যে সেইবিলাক প্ৰায়ে বাচতে বেয়া হয়। এই বিলাকৰ কাৰণে চকু দিবলৈ মই চৰকাৰক অনুৰোধ জনালো। ইয়াৰ লগতে মই আন এটা অসুবিধাৰ কথা কব খোজোঁ। ডিব্ৰুগড়ৰ পৰা একেদিনাই চিলঙলৈ আহিবৰ সুবিধা আছে কিন্তু ধুবুৰীৰ পৰা একেদিনাই চিলঙলৈ আহিবৰ কোনো সুবিধা নাই। গতিকে মই চৰকাৰক কব খোজোঁ যে ধুবুৰীৰ পৰা পুৱা ৬ বজাত এখন গাড়ী যোগীশোপালৈ পঠোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে ৮-৯ মান বজাত যোগীশোপা পাব আৰু প্ৰথম ফেৰীত পাব হৈ পঞ্চবত্ৰ পৰা গাড়ী এৰিলে থাৰ্ড টাইমৰ বাছত চিলং পাবহি। গতিকে ধুবুৰীৰ পৰা গুৱাহাটীলৈকে এখন Express. বাছ দিবলৈ চৰকাৰক অনুৰোধ জনালো।

অধ্যক্ষ মহোদয়, সীমান্ত অঞ্চল সমূহৰ বহুত ঠাইত বাস্তাঘাট নাই; বিশেষকৈ ধুবুৰী পশ্চিম অঞ্চলৰ সীমান্তবাসী সকলে যাতায়াতৰ কোনো ব্যৱস্থা নথকাত তেওঁলোকৰ যৎপৰোনাস্তি অসুবিধা হৈছে। এই অৱস্থাৰ প্ৰতি মই চৰকাৰৰ চোকা দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলো। ইয়াৰ লগতে মই আৰু এটা কব খুজিছো; যিবিলাক ঠাইত মথাউৰি আৰু Public Works Department বাস্তাৰ কাৰণে বাইজৰ জমি লোৱা হৈছে, তাৰ কাৰণে অনেক ঠাইত জমি ক্ষতিপূৰণ বাইজে আজিলৈকে পোৱা নাই। আৰু আচৰিত কথা এই যে তাৰ কাৰণে যিখিনি জমি নষ্ট হৈছে তাৰ খাজনা আজিলৈকে মাফ পোৱা নাই। এনে বেমেজালী বিলাকৰ পৰা যাতে বাইজ মুক্ত হয় তাৰ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ চৰকাৰক অনুৰোধ জনালো।

এইখিনি কথা কৈ মই মাননীয়া শ্ৰীমতী কমলকুমাৰী মহোদয়ই যি প্ৰস্তাৱ আনিছে তাক সমৰ্থন কৰিছো আৰু বিৰোধী দলৰ বন্ধ শ্ৰীনীলমণি বৰঠাকুৰ আৰু শ্ৰীহীৰালাল পাটোৱাৰী ডাঙৰীয়াই অনা কৰ্ত্তন প্ৰস্তাৱৰ প্ৰতিবাদ কৰিছো।

Maulavi RAHIMUDDIN AHMED (Jamunamukh):

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, এই সদনত মাননীয় ৰাজ্যপাল মহোদয়ৰ ভাষণ সংক্রান্ত বিষয়ত আমাৰ সদস্য সকলে সপক্ষে বিপক্ষে বহু মত প্ৰকাশ কৰিছে। মোকো দুআঘাৰ মান কথা কবলৈ সুযোগ দিয়াত মই বন্যবাদ দিছো।

ৰাজ্যপাল মহোদয়ে আমাৰ দেশৰ ওপৰত কৰা পাকিস্থানৰ অত্যাচাৰ, নগা-বিদ্ৰোহ, দেশৰ শস্য উৎপাদন বৃদ্ধি কৰা, যাতায়াতৰ পথ সুচল কৰা, মাটি বিলি ব্যৱস্থা আদি বহু কথাই ব্যাখ্যা কৰিছে। এই বিলাক বিষয়ে মোৰ বিশেষ কবৰ একো নাই। পাকিস্থান সীমান্তত আজি পাকিস্থানী সকলে আমাৰ নাগৰিক সকলক লুট কৰিছে, পাৰশ্বিক অত্যাচাৰ কৰিছে, আমাৰ বাটুৰ বহু ঠাই অন্যায় ভাৱে দখল কৰি লৈছে। ইয়াৰ চৰকাৰে আৰু কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে উপযুক্ত ব্যৱস্থা কৰা নাই বুলি বহুতে ভাবে। আমাৰ নীতিৰ হৈছে বিশ্বশান্তি। আমাৰ আৰ্দ্ৰ হৈছে—বৃহৎ সমস্যা বিলাক বুজাপৰা, আলাপ আলোচনাৰ জৰিয়তে সমাধান কৰি বিশ্বশান্তি স্থাপন কৰাত। পৃথিৱীৰ বহুতে আমাৰ নীতি শ্ৰেষ্ঠ নীতি বুলি স্বীকৰ কৰিছে।

পাকিস্থানে আজি বাহিৰৰ পৰা অনা সাজ-সবঞ্জানেৰে চহকীহে আমাৰ ৰাজ্য নিবলৈ ভয় দেখুৱালেই আমি ভয় নকৰো। মই কওঁ যে পাকিস্থানে আজি এক গুলি মাৰিলে আমি ১০ গুলি মৰাৰ সম্ভাৱনা আছে। কিন্তু আমাৰ যি নীতি তাৰ পৰা আমি ব্ৰষ্ট হব নাৱাৰো। পাকিস্থানে যি সপোন দেখিছে সেই সপোনৰ জৰিয়তে তেওঁলোকে নৈতিক চৰিত্ৰৰ কথা একেবাৰে ভুলি গৈছে। আমাৰ নৈতিক চৰিত্ৰ আমি পাকিস্থানৰ পথেৰে অগ্ৰসৰ হৈ জলাঞ্জলি দিব নাৱাৰো। পাকিস্থানৰ নৈতিক চৰিত্ৰৰ অভাৱ কিন্তু আমি ধৈৰ্য সহকাৰে চিন্তা কৰিব লাগিব, শান্তিপূৰ্ণভাৱে আমি পাকিস্থানৰ কোনো সীমান্তত আহিব পাৰোনে নাৱাৰো। মই সেই ক্ষেত্ৰত ভাবো যে আমাৰ চৰকাৰেই যি ব্যৱস্থা বৰ্তমান হাতত লৈছে, সি সুস্থ অৱস্থা। আজি নগা বিদ্ৰোহ সম্পৰ্কে মই ইয়াকে কওঁ যে, নগা ভাই সকল আদিৰে পৰা আমাৰ ভাই। আমাৰ লক্ষ্য হব লাগিব যে, তেওঁলোকক সম্মত স্নেহ মমতাৰে, সময়ত বঙা চকু দেখুৱাই আমাৰ মাজলৈ আনিব লাগিব। দেখা যায়, বৰ্তমান ব্যৱস্থাত বহুতো বিজ্ঞ, শিক্ষিত নগা ভাইসকল শান্তি পথলৈ ঘূৰি আহিছে। সেই কাৰণে মই কব খোজো যে আমাৰ চৰকাৰে যি ব্যৱস্থা লৈছে সেয়ে শ্ৰেষ্ঠ ব্যৱস্থা আৰু সকলোৱে শ্ৰেষ্ঠ বুলিয়েই অভিহিত কৰিছে।

এনেস্থলত, আমাৰ বহুতো সদস্য ইয়াত সন্দেহ কৰে যে পাকিস্থানৰ লগত যি পদ্ধতি আৰু প্ৰণালী অৱলম্বন কৰা হৈছে সেইটো ভুল পদ্ধতি। মোৰ বিবেচনাৰে তেখেত সকলে মাত্ৰ এটা কাল চিন্তা কৰিছে, অন্যকাল চিন্তা কৰা নাই। 'নেহৰু-সুন' যি চুক্তি আছে তাৰ সহায়ত আমাৰ দেশত পৰোক্ষ আৰু প্ৰত্যক্ষভাৱে বহুবকমে শান্তিৰ বিস্তাৰ হৈছে। এই ক্ষেত্ৰটো আমাৰ চৰকাৰে যি ব্যৱস্থা লৈছে সি ভাল ব্যৱস্থা বুলিয়েই কব লাগিব। তথাপি মই এটা কথা কব খোজো যে আমি যি ব্যৱস্থা লৈছো, তাকেই লৈ বহি থাকিলে নহব। আমি সকলোৱে সহযোগ কৰি তাক কাৰ্য্যকৰী কৰিব লাগিব। আমাৰ আভ্যন্তৰিক যি অৱস্থা সেইটো আমাৰ ভয় কৰাৰ অৱস্থা নহয়। এই বিষয়ে আমাৰ সদস্য সকল মোৰ লগত একমত হব বুলি মই ভাবো।

মাটি সংক্রান্ত ব্যৱস্থাত মোৰ এটা কথা আছে। সৰহ শস্য উৎপাদন ব্যৱস্থা চৰকাৰে হাতত লৈছে। কিন্তু দেখা যায়, আশানুকূপ অধিক শস্য উৎপাদন কৰিব পৰা নাই।

নই জনাত প্রত্যেক কৃষকৰ হাতত আমি উপযুক্ত পৰিমাণে মাটি দিব পৰা নাই। বাকী সম্বন্ধে মই কব পাৰো যে, বাকীৰ পৰা আমি ৩ লক্ষ মোণ ধান সংগ্ৰহ কৰাৰ কথা আছিল কিন্তু পৰা নাই। কাৰণ প্রত্যেক পৰিশ্ৰমী কৃষকৰ হাতত সেই মাটি দিয়া হোৱা নাই। দিয়া হলে ৩ লক্ষতকৈও বেচি ধান সংগ্ৰহ কৰিব পাৰিলোহেঁতেন। এই কথাটো ভৱিষ্যতে ভালকৈ পৰ্য্যবেক্ষণ কৰি ব্যৱস্থা লবলৈ মই চৰকাৰক অনুৰোধ কৰিলো যাতে অকৰ্মণ্য কৃষকৰ হাতত মাটি নপৰে। সকলো মাটিত খেতি কৰিলে আজি বাকীৰ আধাতকৈও বেচি মাটি অৰণ্যত পৰিণত নহলহেঁতেন। এয়ে হল বাকীৰ অৱস্থা। আজি বাকীৰ অৱস্থা এয়ে হৈছে আৰু প্ৰায় বিলাক মাটিতেই খেতি কৰিছে আৰু এই কাৰ্য্য সমবায় ভিত্তিত আগবাঢ়িছে। আজি আমাৰ সমবায়ৰ হাতলৈ ধান চাউল সংগ্ৰহ কৰাৰ ভাৱ পৰাত পুঁজিপতি আৰু মিলমালিক সকলে কুচক্রান্ত কৰি তেওঁলোকৰ দলৰ মানুহক দালালক সমবায়ৰ বিৰুদ্ধে ঠিয় দিবলৈ আন্দোলন কৰিছে আৰু ইয়াৰ উদ্দেশ্য হৈছে, কেনেকৈ যি কোনো প্ৰকাৰে সমবায়ৰ প্ৰচেষ্টা ব্যৰ্থ কৰে। সিদিনা শ্ৰীযুত ভটাচাৰ্য্য ডাঙৰীয়াই কৈছে যে মোৰাজাৰ অঞ্চলত চৰকাৰৰ কৰ্মচাৰী সকলে সংগ্ৰহ কাৰ্য্যত সহযোগীতা কৰা নাই।

(ভটাচাৰ্য্য নহয়,—ডেকাহে—Voice)

Mr. SPEAKER: (Pointing to Shri Tarun Sen Deka)—
You wanted to clarify one point ?

Shri TARUN SEN DEKA (Nalbari-West): Yes, I wanted to know whether those three persons only formed the Co-operative ?

Maulavi RAHIMUDDIN AHMED (Jamunamukh):

মই কও যে এই উক্তি ভুল। কাৰণ এই কাৰ্য্যত ময়েই Leading part লৈছিলো। সকলোৱে আমাৰ কাৰ্য্যত সহযোগীতা কৰিছিল। কেৱল পুঁজিপতি আৰু মিলমালিক সকলৰ তৰফৰ পৰাহে মিটিং পাতি কো-অপাৰেটিভৰ প্ৰচেষ্টা ব্যৰ্থ কৰিবলৈ আন্দোলন কৰিলে আৰু স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ কৰিলে যে মিল মালিক বিলাকে হাজাৰে হাজাৰে টকা লাভ কৰিব। এই অৰ্থে তেওঁলোকে মণিকদিন বুলি এজনক ৩০ হেজাৰ টকা দিলে আৰু তাৰ পৰা প্ৰতি মোণে ৯১০ হিচাবে তেওঁ ১৫০ মোণ ধান কিনি পাকিস্থানলৈ পলাই যায়। তেওঁক খেদি কৰিমগঞ্জ পৰ্য্যন্ত পুঁজিপতি সকলৰ এজেন্ট গল। ইয়াৰ পাচত পুঁজিপতি আৰু মিল মালিকৰ গুপ্ত এজেন্ট বিলাকে কো-অপাৰেটিভৰ মেম্বাৰ হবলৈ পিচ দৰাৰেদি চেষ্টা কৰিছিল। এই কথাৰ আচল ৰহস্য পাব যদি তাৰ চাৰ্কেল অফিচাৰৰ বিপট পঢ়ে। পুঁজিপতি সকলৰ নামো তাত পাব।

(সেই পুঁজিপতি সকল কোন কোন ? (Voice) নাম কওক।

আপোনালোকে চাৰ্কল অফিচাৰৰ বিপটত পাব। বাক নাম শুনক—

(১) শ্ৰীমোহন লাল আগবৰলালা,

(২) শ্ৰীযুগল কিশোৰ

এজেন্ট সকলে পুজিপতি সকলৰ পড়া যাতায়াতৰ ভাড়া আৰু সংগ্ৰহ কাৰ্য্যৰ ওপৰত কমিচন পায়। এই দৰেই এই মানুহ বিলাকে সমাজ বিবোধী কাম কৰি দেশৰ অন্যাৰ সাধন কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিল।

অধ্যক্ষ মহোদয়, ইয়াৰ পাচত মই আৰু এটা কথা কওঁ, সেইটো হৈছে নগা বিদ্ৰোহ।

Mr. SPEAKER: You may take advantage of another occasion for that.

Maulavi RAHIMUDDIN AHMED (Jamunamukh): মোৰ মনত আছে চৰকাৰে আমাক ২১ জানুৱাৰীৰ আগতে ১৭,৪০০০ শোণ সংগ্ৰহ কৰিবলৈ ভাব দিছিল। তাৰ ঠাইত ২,০০,০০০ শোণৰ উৰ্দ্ধ সংগ্ৰহ কৰি বিচৰাতকৈ অধিক কৰিব পৰাটো সুখৰ কথা।

(শোণত কিমান কৈ দিছিল—Voices)

১০১০ কৈ। আৰু Grower সকলে ৮'৬৫ আৰু ৮'৭৫ নয়া পয়চাকৈ পাইছিল। কিন্তু পুজিপতি সকলে পূৰ্বে ৭'৫০ কিনিছিল।

Shri KHOGENDRA NATH BARBARUAH: বেচিবৰ সময়ত কি কৰিছিল?

Maulavi RAHIMUDDIN AHMED অধ্যক্ষ মহোদয়, মোৰ বিশ্বাস আমাৰ শ্ৰীযুত বৰবৰুৱা ডাঙৰীয়াই নিজৰ অন্তৰক ফাকি দিছে যেন লাগে। আমাৰ অসমীয়াত এটা কথা আছে—

“চাইনো চাই বুলিবা বাট, মোৰ সোণটি
চাইনো চাই বুলিবা বাট—
দেহৰে ভিতৰত আছে খালে-বানে
পিচলি পৰিবা তাত।”

(বিপুল হৰ্ষধ্বনি)।

এটা কথাত মই চৰকাৰৰ লগত অমিল। চৰকাৰে সমবায় সমিতিক ধান সংগ্ৰহ কৰিবলৈ দিছে হয় কিন্তু চৰকাৰৰ যিটো specified rate সেইটোৰ লগত মই একমত হব নোৱাৰো। লগতে চৰকাৰে কৈছে যে It shall be free from dust and rubbish জাবৰ-জোঠৰে জাবি গুচাই ২৪,০০০ শোণ ধান মিল হয় সেই হিচাবত গোটেই ধান লব। গতিকে আটাইবোৰ বস্তাত পতান-জাবৰ সমানে নোলাব। কিন্তু কাটোতে সেই ২৪ টা বস্তাৰ হিচাবত কাটিব। গতিকে শেষত খেতিয়কৰেই লোকচান হয়। ইয়াৰ বাহিৰেও fine আৰু super fine ধানৰ দৰ নিৰ্ণয় কৰা হোৱা নাই। সেই কাৰণে, খেতিয়ক সকলে আচল দাম পোৱা নাই।

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY (Supply Minister): For the information of the House, Sir, there is no scheduled price fixed. They can sell at any price they can.

Shri GAURISANKAR BHATTACHARYYA (Gauhati): Actually what he said is that there should be difference between the price of course and superfine rice.

M. MOINUL HAQUE CHOUDHURY : Surely, that is the Government policy also.

Maulavi RAHIMUDDIN AHMED (Jamunamukh) : আজি খেতিয়কসকলে fine বা super fine ধান উৎপাদন কৰিবলৈ উৎসাহ পোৱা নাই। সেই কাৰণে এই খেতিয়ক সকলক উৎসাহ-উদ্দীপনা দিবৰ কাৰণে চৰকাৰক অনুৰোধ কৰিলো। সমবায়ৰ যোগে ধান সংগ্ৰহ কৰাটো কেৰোণ আছে। চৰকাৰৰ উদ্দেশ্য আছিল এই দৰে জৰা ধান সংগ্ৰহ কৰি মোণে ১/২৫ সেৰ চাউল পাব। কিন্তু আমাৰ পৰা যি ধান সংগ্ৰহ কৰিছে তাত মোণে ১/২৭ সেৰ চাউল পাব। চৰকাৰী নিৰীক্ষ যদি চাউলৰ মোণে ১৮১/১০ অনা হয়, তেনেহলে দুখীয়া খেতিয়ক সকলে ১/২ সেৰ চাউলৰ দাম কম পাইছে। গতিকে এই ধানৰ চাউল উলিয়াবৰ কাৰণে চৰকাৰে যদি ২।১ ধান কম ভাড়া দি লয় তেন্তে মোণে ১/২ সেৰ চাউল বেচিকৈ পাব। সেই কাৰণে মই চৰকাৰক কওঁ যে ধানৰ বাহী অঞ্চলবোৰত যদি ধান কল কৰে তেনেহলে চৰকাৰ আৰু খেতিয়ক দুয়োৰে লাভ হব। সেইদৰে মৰাপাটবো একে অৱস্থা। পাটখেতি হোৱা অঞ্চলত যদি এটা কল স্থাপন কৰা হয় তেনেহলে খেতিয়ক সকলৰ যথেষ্ট লাভ হব।

(এনেতে টিলিঙা বাজে।)

অধ্যক্ষ মহোদয়, আৰু দুই মিনিট সময় কম মাত্ৰ। নগাঁও জিলাৰ জৰাবাৰী আৰু গৰু-বাট অঞ্চল আগেয়ে অটব্য হাৰি আছিল। কিন্তু পৰিশ্ৰমী কৃষক সকলৰ হাতত পৰি শস্য-শ্যামলা স্নজলা-স্নফলা হৈ পৰিছে। কিন্তু স্বাধীন হোৱাৰ পিচত কোনো মিনিষ্টাৰ তালৈ যোৱা নাই। মোৰ বিশ্বাস তাৰ পৰাই ধান, মাহ, সবীয়হ আৰু পাট বেচি পৰিমাণে পায়। তালৈ অহা যোৱাৰ কোনো ভাল বন্দোৱস্ত নাই। ফলত শিক্ষা, চিকিৎসা আদি বিষয়তো একেবাৰে পিচপৰা। গড়কাপ্তানী মন্ত্ৰীক লগ ধৰোতে কপিলীৰ দলংখন হব বুলি কৈছিল হয়। কিন্তু আজিলৈকে নহল। সেই কাৰণে অনুৰোধ কৰো যেন সেই দলং খন দি দুখীয়া বাইজৰ উপকাৰ কৰে।

ইয়াকে কৈ শ্ৰীমতী বৰুৱাৰ প্ৰস্তাৱটো সমৰ্থন কৰিলো।

Shri GOPESH NAMASUDRA [Patharkandi (Reserved for Scheduled Castes)]: মাননীয়, অধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰীমতী কমল কুমাৰী বড়য়া মাননীয় ৰাজ্যপালৰ ভাষণৰ উপৰ যি ধন্যবাদ জ্ঞাপক প্ৰস্তাৱ উত্থাপন কৰেছিল তাহা কতকগুলি সংশোধনী প্ৰস্তাৱ আমাদেৱ বিৰোধী দলেৰ পক্ষ থেকে উত্থাপন কৰা হয়েছে। আমি সেই সংশোধনী প্ৰস্তাৱগুলি সমৰ্থন কৰছি।

ৰাজ্যপাল তাহাৰ ভাষণে সরকারেৰ নীতি ঘোষণা কৰেণ। তিনি যখন ভাষণ দিয়েছিল তখন কাছাৰে একটা বিশেষ সংকট পূৰ্ণ অবস্থা ছিল। যদিও ৰাজ্যপাল কাছাৰেৰ চা-শিল্প সংকটৰ কথা তাঁৰ ভাষণে উল্লেখ কৰেছিল তথাপি তাঁৰ ভাষণে এই শিল্পেৰ সংকট কি ভাবে কাটানো যায় তাহাৰ কোন নীতি তিনি ঘোষণা কৰেন

নাই। তিনি যে নীতির কথা ঘোষণা করেছেন তাহা একদেশদর্শী মালিকঘেঁষা শ্রমিক বিরোধী এবং জনবিরোধী।

Sir, বিভিন্ন তথ্য দিয়ে আমি এই জনবিরোধী নীতির বিষয় তুলে ধরব। কাছাড়ে যতগুলি চা-কোম্পানী আছে তার মধ্যে M/s. Mcneil and Berry Co., Ltd. একটা সুসংগঠিত বিদেশী কোম্পানী। এই কোম্পানী তাদের অধিনস্থ ১১টা বাগান ১৮ ফেব্রুয়ারী থেকে lay off করে দিয়েছেন। এর ফলে প্রায় ২০,০০০ চা শ্রমিক বেকার হয়ে গেছেন যা কাছাড়ের অর্থনৈতিক জীবনে একটা সংকট সৃষ্টি করেছে। ১৯২।৫৩ ইংরাজীর সংকটের সময় প্রায় ১০ হাজার শ্রমিক ছাটাই হয়েছিলেন। তাদের কাজের এখনও কোন ব্যবস্থা হয়নি। তদুপরি যদি কাছাড়ের মোট চা শ্রমিকের এক-পঞ্চমাংশ আজ আবার বেকার হয় তবে বিচ্ছিন্নভাবে অবস্থিত এই জেলার অর্থনীতি বিপর্যস্ত হতে বাধ্য।

Sir, Mcneil and Berry Co. তাদের এই lay off এর সমর্থনে বলেছেন যে ১৯৫৮ ইংরাজীতে তাদের ৪ লক্ষ টাকা লোকসান হয়েছে। Mcneil and Berry কোম্পানীর বিভিন্ন বাগানের চায়ের নীলাম দর দেখলেই চায়ের সংকট সৃষ্টির চক্রান্তের কথা ধরা পড়ে যাবে।

আমি কয়েক বৎসরের চায়ের পাউণ্ড প্রতি মূল্য যাহা ঐ কোম্পানীর বিভিন্ন বাগান পেয়েছে তার হিসাব দিচ্ছি।

বাগানের নাম	১৯৫৬ ইং	১৯৫৮ ইং
১। ভুবনডর	১'৮৩ নয়া পয়ছা	১'৮৭ নয়া পয়ছা
২। হাতিছড়া	১'৭৩ " "	১'৮৭ " "
৩। কালাইন	১'৫৪ " "	১'৮২ " "
৪। কৈয়া	১'৮৫ " "	১'৯২ " "
৫। রাণারবাজ	১'৭৭ " "	১'৮৯ " "
৬। বরখাল	১'৭১ " "	১'৮২ " "
৭। দেওয়াল ডিভিশন	১'৭৯	১'৮২ " "
৮। লাবক ডিভিশন	১'৬০	১'৮৭ " "

Sir, যদিও দেখা যায় ৫৪-৫৫ ইংরেজী থেকে চায়ের দর নিম্নগামী তথাপি সংকটের বৎসর ছিল ১৯৫৬ ইংরেজী। ১৯৫৮ ইংরেজীতে কোম্পানী বেশী মূল্য পায়। অন্য দিকে যদিও চায়ের মূল্য কমে গিয়েছে তথাপি কোম্পানী তাদের বাজে খরচ কমাননি, বরং দুই তিন গুণ বাড়িয়ে দিয়েছে।

ম্যাকনীল এণ্ড বেরী কোম্পানীর তারাপুর ডিভিশন এর Overhead Expenditure এবং যে তথ্য আমি সংগ্রহ করেছি তাতেই এদের উদ্দেশ্যে ধরা পড়ে। আমি তার তথ্য দিচ্ছি।

১৯৫০

১৯৫২

১৯৫৩

১৯৫৭

টাকা ১,৮৮,৯৬০ টাকা ২,৫৫,৬৯২ টাকা ৩,৬৬,০২৯ টাকা ৪,৪৩,৬৯৩

১৯৫৭ ইংরাজী Overhead Expenditure ১৯৫০ র প্রায় তিন গুণ। চায়ের বাজারের গতিতে এই বাজে খরছ করার কি কারণ থাকতে পারে? ১৯৫৬ ইংরেজী থেকে ঐ বাগান গুলি তে কিন্তু শ্রমিকদের মাহিনা বা অন্য কোন কিছু বাড়েনি।

Sir, আর একটি তথ্য আমি সংগ্রহ করেছি যাতে এই বিলাতী চা-কোম্পানীর কারসাজি ধরা পড়ে যাবে।

কাচার জেলায় এই চা-কোম্পানীটির যত বাগান আছে গড়পড়তা একর পিছু ১০ মণ চা উৎপন্ন হয়। এবং তাতে প্রয়োজন হয় ১:২৫ শ্রম একক। কাজেই দেখা যায়, প্রতি শ্রমিক ৮ মণ চা উৎপন্ন করতে পারে। আসাম উপত্যকায় একর পিছু ১'৫০ শ্রমিক নিযুক্ত হয়। সুতরাং ঐ কোম্পানীর পড়তা খরছ বৃদ্ধির কথা ভূয়া। কাজেই ঐ কোম্পানীর সংকট সৃষ্টির কারণ অন্যত্র অনুসন্ধান করতে হয়।

Sir, আমরা যতটুকু খবর নিয়েছি ঐ মেকনীল এণ্ড বেরী কোম্পানী ইংরেজ পুঁজি পাতিদের পরিচালিত একটা কোম্পানী। ভূয়া ভারতীয় শ্রমিক বা অন্য জনসাধারণের স্বার্থ দেখেনা, দেখে শুধু তাদের মুনাফা।

১৯৪২-৪৩ সালে চায়ের বাজারে তারা যে অতিরিক্ত মুনাফা করেছিল এবং পরবর্তী সময়ে ঐ সমস্ত বাগানের শেয়ারের একটা বড় অংশ অনভিজ্ঞ ভারতীয় দের নিকট বিক্রী করে বেশ মোটা মূলধন তারা বিদেশে চালান দেয় এবং বৃটিশ পূর্ব আফ্রিকা, টাংগানিকা, প্রভৃতি দেশে চা-আবাদে নিয়োগ করে। উপনীবেশিক শাসনের বিরুদ্ধে পূর্ব আফ্রিকার জনসাধারণ এখনো কোনো উল্লেখযোগ্য লড়াই লড়তে পারেনি, তাই তাদের বাধ্য করে ঐ সমস্ত বৃটিশ পুঁজিপতিরা আমাদের দেশের বুদ্ধ পূর্বপড়তা খরচে সেখানে চা উৎপাদন করতে সক্ষম হয়েছে। ১৯৫৭ ইংরেজী থেকে বৃটিশ পূর্ব আফ্রিকার চা বিশ্বর বাজারে এসেছে এবং চায়ের বাজারের বড় মুকুব্বী বৃটিশ একচেটায় স্বার্থবাদিরা তাদের পূর্ব আফ্রিকার চায়ের বাজার সৃষ্টির জন্য সমস্ত বোমা সহ ভারতীয় শ্রমিক এবং জনসাধারণের ঘাড়ে চাপাতে চায়। ১৯৫৭ ইংরেজীতে ৪৩'১ মিলিয়ন পাউণ্ড এবং পরবর্তী বৎসরে ৪৬ মিলিয়ন পাউণ্ড চা বৃটিশ-পূর্ব আফ্রিকা থেকে বিশ্বর বাজারে এসেছে। আর সেই সময়ে গড়পড়তা মাত্র ৪২ মিলিয়নের কিছু বেশী চা কাছাড়ে উৎপাদন হয়েছে। ১৯৫৮ ইংরেজীতে ত্রিপুরা এবং কাছাড়ের উৎপন্ন সমস্ত চা যোগ করলেও পূর্ব-আফ্রিকার চায়ের সমান হবে না। সেই চা অত্যন্ত কম খরচে লগনের বাজারে খেতে পারে। কাজেই মুনাফা এবং বাজারে স্থিতিবস্থা রাখবার জন্য বিদেশী কোম্পানী গুলি এই চক্রান্ত করেছে।

শুধু তাই নয়, আমাদের আসামে আজ চা শিল্পে ম্যানেজার বা এসিষ্ট্যান্ট ম্যানেজার হিসাবে কাজ চালাতে পারে এমন দক্ষ লোকের অভাব নাই। আমরা দেখেছি সেখানে এই সমস্ত লোক কাজে নিযুক্ত হয়েছে সেখানে দক্ষতার সঙ্গে কাজ করে গিয়েছে।

কিন্তু ম্যাকনিল এণ্ড বেরী কোম্পানী আজ পর্যন্ত তাদের কোন বাগানে এমনি **Assistant Manager** এর পদে পর্যন্ত কোন ভারতীয় নেয়নি। বিলাত থেকে বেশী টাকা খরচ করে এখানে এনে আরও অপব্যয় করা এবং পড়তা খরচ বাড়ানো তাদের উদ্দেশ্য।

কিন্তু প্রশ্ন হল, একটা বিদেশী কোম্পানী আমার দেশের বুকে বশে তার মুনাফা লুটবার জন্য এই রকম চক্রান্ত সৃষ্টি করতে পারলো যা সরকার দেখেননি। গতকাল খবরের কাগজ মারফৎ আমরা জানতে পেরেছি কেন্দ্রীয় বাজেট চা-শিল্পের সহায়তা করবার জন্য সরকার কিছু ট্যাক্স মুকুব করে দি য়েছেন। কিন্তু শ্রমিকদের সম্পর্কে কোন কথা নেই। রাজ্যপালের ভাষণে কাছাড়ের এই সংকটকে কাটাবার কোন পথ নির্দেশ নেই। মালিকের ট্যাক্স কমিয়ে তারা সমস্যার সমাধান করতে চান। কাজেই বলছি সরকারের এই নীতি মালিকবেষা শ্রমিক বিরাধী—তাই প্রতিক্রিয়াশীল।

অধ্যক্ষ মহোদয়, কাছাড় জেলার আরও সংকট আছে যা বিধান সভায় তুলে ধরতে চাই। আমরা জানি গৌরালপাড়া জেলায় জমিদারী উচ্ছেদ কার্যকরী হয়েছে। কাছাড় জেলায় শুধু করিমগঞ্জ মহকুমায় জমিদারী আছে। আজ পর্যন্ত সরকার তাহা দখল করে নিতে পারেন নি। ফলে জমিদারেরা নিজেদের খাস-খামার বাড়িবার জন্য অনবরত প্রজা উচ্ছেদ করে চলেছে বা তার চক্রান্ত করছে। আমরা সেজন্য দেখতে পাই জমি নিয়ে মারামারি এবং খুনাখুনি।

গভর্নমেন্ট **Land Reform** এর কথা বলেন। **Ceiling** আইন বা জমিদারী অধিগ্রহণ আইনের বলে জমি নিয়ে সরকারতো চাষ করবেন না, ওটা কৃষককেই দিতে হবে। তবে উচ্ছেদ বন্ধ করিলে ক্ষতিটা কি হয়?

আধিয়ার আইন পাশ হয়েছে। আইন পাশ করা এক কথা আর কার্যে পরিণত করা আর এক কথা। চুরি ডাকাতি দমন করবার জন্য শাসন বিভাগ আছে, বিচার বিভাগ আছে কিন্তু আধিয়ার আইনকে রক্ষা করবে কে? বারবার এই বিধানসভায় যখন আমরা এই আধিয়ারদের কথা তুলেছি তখন রাজস্ব মন্ত্রী মহোদয় বলেন আধিয়ারী একব্যক্ত হয়নি ফলে তারা আইনের সুবিধা ভোগ করতে পারছে না। কিন্তু মাননীয় মন্ত্রী কি ওটা খবর রাখলে যে কৃষক আইন মতে একপঞ্চমাংশ দাবী করে অমনি জমিদারের লোক কৃষকের উপর চুরি মারামারি বা ১০৭ ধারার একটা মামলা করে দেয়। পুলিশকেও এই ব্যাপারে খুব সক্রিয় দেখা যায়। কাজেই একদিকে আইন পাশ করা আর অন্য দিকে চুরির মামলায় কৃষককে ধরে হারাণ করা। এই ধরণের নীতিতে **Land Reform** হবেনা—ফলে খাদ্য সমস্যাও সমাধান হবেনা।

আরও একটা বিশেষ সমস্যার কথা আমি সংক্ষেপে তুলে ধরতে চায়। শোনবিলের কথা এই বিধান সভায় সদস্যদের অজানা নয়। পূর্ববংগ থেকে একদল কৃষক এসে নিজেদের চেষ্টায় জমি আবাদ করে বুরো চাষ আরম্ভ করে। তারা জমিদার থেকে হালপ্রতি তিন চার শ টাকা সেলামী দিবার প্রতিশ্রুতিতে জমি বন্দোবস্ত নেয়। ঐ জমি দেখিয়ে পুনর্বাসন ঋণ পাওয়ার জন্য দরখাস্ত করে। বড়ই দুখের কথা ঐ সমস্ত কৃষক দেবে যে পুনর্বাসন ঋণ মঞ্জুর করা হয় সেই টাকা থেকে জমিদারের সেলামীর অংশ **Relief and Rehabilitation Office** কেটে রেখে বাকী টাকা তারা উদাস্তদের দেয়। আমি সরকারকে জিজ্ঞাসা করতে চাই **R. R.** অফিসটা কি জমিদারের কাছারী ছিল? সেটা গেল এক অধ্যায়। এখন ঐ উদাস্তদের জীবনে অত্যাচারের নতুন অধ্যায় আরম্ভ হয়েছে। জমিদারের এক সন্নিক গিয়ে নোটিশ দিয়াছেন তাদের ম্যানেজার বা নায়েব প্রভৃতির জমি বন্দোবস্ত দেওয়ার কোন অধিকার ছিলনা।

ও বন্দোবস্ত বে-আইনী। কাষেই উদ্ধাস্ত তোমরা জমি ছাড় অথবা আরও নজর দিয়ে আরও টাকা দিয়ে জমিদারের সংগে বুজাপড়া কর। এই সমস্ত দুঃস্থ লোক জমি ছাড়েনি এবং সরকারের শরণাপন্ন হয়। সরকার ফিলেন নিসক্রিয়। অন্যদিকে জমিদার তার টাউট দিয়ে একটা একটা করে মামলা সাজাতে লাগলো। আর আমাদের সরকার শেষ পর্যন্ত Law and Order রক্ষার নাম করে ২৫ জন শশস্ত্র পুলিশ গ্রামে নিয়ে বসিয়ে গ্রামের মধ্যে সন্ত্রাস সৃষ্টি করতে লাগলেন। ফল হল এই—যে নগরেন্দ্র নগরের লোক ১৯৫৩-৫৪ সালে নিজেদের গ্রাম থেকে স্বেচ্ছায় ধান সংগ্রহ করে প্রায় ২ শত মণ বীজ ধান সরকারের নিকট দিয়াছিল। কারণ তখন সরকারের বুরো ধানের বীজের খুব প্রয়োজন। আজ সেই মাঠে আমরা দেখা মতে অল্পেক জমি পতিত রয়ে গেছে—ধান ফলাবে কে? কৃষকদের হায়রাণ করছে পুলিশ তাই অন্যএ গিয়ে তারা আশ্রয় নিয়েছে। এই রকম ঘটনা সমস্ত শোনবিল অঞ্চলে—করিমগঞ্জ জমিদারী এলাকাতে।

Mr. SPEAKER : The hon. Member may conclude now.

Shri GOPESH NAMASUDRA [Patharkandi (Reserved for Scheduled Castes)] : সার, আমি সংক্ষেপে একটা ছোট ঘটনা বলেই আমার বক্তব্য শেষ করছি।

গত ২৮।২ তারিখে এই বিধান সভায় এক প্রশ্নের উত্তরে মাননীয় মুখ্যমন্ত্রী মহোদয় বলেন যে কাছারে জমি নাপাওয়ার জন্য সরকার রামকৃষ্ণ নগর অঞ্চলে টিলা জমিতে Tractor দিয়ে জমি তৈরীর পরিকল্পনা নিয়েছিলেন। তিনি বা তাঁর সরকার কি জানতেন না ভেটাইর বন্দের যে যায়গাতে Tractor Operation চলছিল তার সংলগ্ন ৫৫৭০ বিঘা সমতল পতিত জমি রিকুইজিশ্যন করে আবার বাগান কর্তৃক পক্ষকে ফিরিয়ে দেওয়া হয়েছে? সমতল জমি ফিরিয়ে দিয়ে টিলা Requisition করে তার পর পরিকল্পনা ব্যয়সাধ্য বলে বন্ধ করে দেওয়া এই সরকারের নীতি?

ইচাবিল বাগানের লাগলমার বন্দের জমি ১৯৫৩-৫৪ ইংরেজীতে Requisition করে কৃষকদের মধ্যে বিলি করবার জন্য প্রত্যেক কৃষক পরিবার থেকে ৪০ টাকা Cost of requisition গবর্ণমেন্ট আদায় করেছেন। আজ পর্যন্ত জমি সমজায়ে দেওয়া হয়নি। বার বার Land Settlement Board, Sub-Deputy Collector বা Deputy Commissioner র দৃষ্টি আকর্ষণ করে আজ পর্যন্ত কোন ফল হয়নি। কাজেই বলছিলাম এই নীতি জনবিরোধী এবং প্রতিক্রিয়াশীল।

এই বলে আমার বিরোধী পক্ষের সমস্ত সংশোধনী প্রস্তাব সমর্থন করছি।

Shri RADHA KISHAN KHEMKA (Tinsukia) : মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়! মাননীয় রাজ্যপাল মহোদয় কে ভাষণপর उन्हें धन्यवाद ज्ञापन करने के लिये जो प्रस्ताव इस सदन में रखा गया है उसपर अपना विचार प्रकट करने के लिये माननीय अध्यक्ष महोदय ने मुझे जो अवसर दिया है इसके लिये मैं उनको हार्दिक धन्यवाद देता हूँ।

माननीय राज्यपाल महोदय ने हमारे राज्य की करीब करीब सभी समस्याओंपर विस्तृत रूप से प्रकाश डाला है। इन समस्याओं के समाधान का भी सुन्दर रास्ता उन्होंने हमारे सामने रखा है। सदन के बहुत से माननीय सदस्य इसकी आलोचना करते हुए यह कह

रहे हैं कि राज्यपाल महोदय का यह भाषण अधूरा-सा है। उनका कहना है। कि हमारे राज्य की सारी समस्याओं का पूर्ण चित्र हमारे सामने नहीं रखा गया है। उनका कहना है कि राज्यपाल महोदय ने राज्य की बहुत-सी जटील समस्याओंपर प्रकाश नहीं डाला है। लेकिन मैं कहना चाहता हूँ कि एक घंटे के एक भाषण में यह संभव नहीं है। हमारे राज्य की सारी समस्याएँ तथा उनके समाधान के सारे उपायों का संपूर्ण चित्र रखने के लिए कम-से-कम एक संपूर्ण दिन की आवश्यकता है, और संभव है कि एक दिन भी इसके लिए काफी नहीं है। दो या उससे भी ज्यादा दिन लग जायें।

मैंने यह देखा है कि राज्यपाल महोदय ने सीमावर्ती अंचलों की समस्या, नागा समस्या और इस तरह की सारी जटील समस्याओंपर प्रकाश डाला है। इन समस्याओं के समाधान करने के लिए हमारी सरकार ने जो नीति अपना रखी है उसपर भी राज्यपाल महोदय ने प्रकाश डाला है।

इन समस्याओं का समाधान करने के लिए सरकार जो नीति अपना रही है वह हमारे लिए कोई नयी नीति नहीं है। हमारा देश भारतवर्ष को सदा-सर्वदा से शांति और अहिंसा की नीतिपर अपना अटूट विश्वास है और इसी नीति से वह अपनी सारी समस्याओं का समाधान करता आ रहा है। हमारे लिए यह बड़ी खुशी की बात है कि हमारी सरकार भी राज्य की समस्याओं का समाधान करने के लिए यही नीति अपना रही है। मुझे पूरा विश्वास है कि इससे हमारी सारी आशा-आकांक्षायें सफलीभूत होगी और हमारी समस्याओं का सुन्दर तरीके से समाधान होगा।

राज्यपाल महोदय ने अपने भाषण में खाद्यसमस्या के बारे में जिक्र किया है। हमें खुशी है कि देश की खाद्यसमस्या के समाधान में हमें बहुत कुछ सफलता प्राप्त हुई है। ४ या ५ साल पहले हमारे राज्य में खाद्यान्नों का बहुत बड़ा अभाव था। किन्तु आज यह अभाव नहीं है। इस दिशा में हमने काफी उन्नति की है। जिसमें बहुत कुछ कमी की आप पूर्ति हो रही है।

Shri HIRALAL PATWARY (Panery) : जी नहीं ! हमारे देश की यह कमी दूर नहीं हुई है।

Shri RADHA KISHAN KHEMKA (Tinsukia) : जी ! जरूर कमी पूरी हो रही है तथा हमारी सरकार इस कमी को दूर करने के लिए जोरदार कोशिश कर रही है। इस बारे में मैं सरकार से एक बात कहना चाहता हूँ। वह यह है कि हमारे राज्य में बहुत-से चाय बगान के तथा अन्य मजदूर हैं जो साग-सब्जी की खेति करते हैं। ये लोग यू० पी०, बिहार तथा सी० पी० आदि प्रान्तों से आये हुए हैं। मैंने देखा है कि तिनसुकिया में बहुत-से लोग जो किरायेपर जमीन ले-लेकर साग-सब्जी की खेति करते हैं और इस तरह हमारे खाद्यसमस्या के समाधान में बहुत बड़ी सहायता करते हैं। अपने पास जमीन न होनेपर भी ये लोग दूसरों की जमीन किरायेपर लेकर खेती करते हैं। यदि वे कृषक किराये की जमीनपर अगर एक विघा में २-२।१ मन साग-सब्जी उत्पन्न करते हैं तो मुझे विश्वास है कि अगर इनकी अपनी जमीन हो तो ये लोग कम-से-कम ७।५ मन तक साग-सब्जी उत्पन्न कर सकेंगे। इसलिए सरकार से मेरा विनम्र निवेदन है कि इन लोगों के आवश्यकीय परिमाण में जमीन दें तथा अन्य सुविधायें प्रदान करें ताकि खाद्य की कमी की पूर्ति में सहायक सिद्ध हो। राज्यपाल महोदय के भाषण में प्रान्त के छोटे-बड़े उद्योगों के विकास संबन्धी बातों का भी उल्लेख किया गया है। यह देखकर हमें पूरा विश्वास है कि सरकार ने उद्योग के विकास के लिए जो नीति अपना रखी है उससे सारे प्रान्त में उद्योग के प्रति प्रोत्साहन मलेगा

आज से करीब तीन या चार साल पहले हमारे प्रान्त की स्थिति इतनी अच्छी नहीं थी लेकिन आज सरकार की नीति के कारण इस ओर एक सुन्दर वातावरण पैदा हुआ है। हमारे उद्योग-मंत्री महाशय धन्यवाद के पात्र हैं। वे जगह जगह जाकर इस सम्बन्ध में सम्मेलन करते हैं और उद्योग के विकास के लिए प्रान्तभरमें एक अनकुल वातावरण उत्पन्न कर रहे हैं। मुझे पूरा विश्वास है कि इससे हमारे राज्य में छोटे-बड़े उद्योगों का विकास होगा तथा देश की बेकारी की समस्या के समाधान में हमें बहुत बड़ी सहायता प्राप्त होगी।

इसके अलावा एक और विशेष बात की ओर मैं सरकार का ध्यान आकर्षित करना चाहता हूँ। वह है किरायेदारों की समस्या। हमारे राज्य के सभी शहरों में किरायेदार हैं। इन किरायेदारोंपर हमेशा से मालिकों का जोर-जुल्म होता आ रहा है। इसके लिए सरकार ने Urban Area Rent Control Act कानून भी बना रखा है लेकिन उसमें सिर्फ मकान-मालिकों के ही स्वार्थ की रक्षा होती है। किरायेदारों के स्वार्थ की रक्षा जितनी होनी चाहिए उससे नहीं होती है। गुवाहाटी से 'आपकी आवाज' नामक जो हिन्दी पत्रिका निकलती है उसमें मैंने यह पढ़ा है कि गुवाहाटी में भी किरायेदारों-पर मकान-मालिकों का जोर-जुल्म होता है; और मैंने देखा है कि तिनसुकिया में और भी ज्यादा जुल्म होता है। अतः सरकार से मेरा अनुरोध है कि Urban Area Rent Control Act में आवश्यकीय संशोधनी लाकर किरायेदारों के स्वार्थ की रक्षा करने की कोई व्यवस्था करें।

नदी के कटान से भी हमारे राज्य में एक जटिल समस्या का उद्भव हुआ है। इससे बहुत-से लोग गृहहीन हो गये हैं। बहुत-से लोग अपनी जमीन खो बैठे हैं। नदी-काटने से विध्वस्त इन लोगों के पुनर्वासन के लिए सरकार को उचित व्यवस्था करनी चाहिये। नदी काटने से विध्वस्त बहुत-से लोगों का सरकार की ओर से जमीन मिली है। किन्तु कहीं कहींपर आधिक सहायता के न मिलने से इन लोगों का पुनर्वासन पूर्णरूप से नहीं हो पाया है। सरकार से मेरा निवेदन है कि इन लोगों के पुनर्वासन के लिए जल्द-से-जल्द आवश्यकीय व्यवस्था करें।

आखिर मैं यही आशा करता हूँ कि हमारे देश के सभी लोग हमारे देश और जाती निर्माण में पूर्ण सहयोग देकर देश को आगे बढ़ाने में सरकार की सहायता करेंगे। इतना ही कहकर मैं माननीया सदस्या श्रीकमलकुमारी बरुवा जी ने सदन में जो प्रस्ताव रखा है उसका हार्दिक समर्थन करता हूँ और इसीसे अपना वक्तव्य समाप्त करता हूँ।

Shri MATHIAS TUDU (Gossaigaon) : Mr. Speaker, Sir, in support of the amendments moved by my Friends Shri Nilmoney Borthakur and Shri Hiralal Patwary, I wish to say a few words.

First of all, I should like to speak on Assam-East Pakistan border problem. I cannot quite understand how the Pakistani troops could enter the Indian territory. It has been reported that they have entered in Tugergram and in some portion of other places in the border.

It has been stated in the Governor's address that our Government is gravely concerned with the continuous problem in the border and have taken necessary measures for the defence of Indian territory and the security of our Nation also. Sir, if this is so, how this Pakistani troops can still carry on with their attacks and occupation? Is it not clear that necessary measures have not at all been taken up? It seems that what have been taken have all failed and all were unnecessary measures. I find that Government have failed in their attempts. In this connection, I like to remark that when there is any encroachment in the reserve forests or in the grazing reserves, we find that Government rush on the spot to evict these people who are our own brethren. When there is a demonstration to ventilate grievances of the public, Government immediately run to the spot and smash the demonstrators. While dealing with our own countrymen, it seems Government is very prompt and effectively do so. But while controlling and bringing peace and order in the border area, we find that they have failed. Here they resort to a peaceful negotiation, a method which is our National policy. But while dealing with our own countrymen, who cannot get shelter anywhere and enter into the reserves to get shelter, they are evicted mercilessly. Here they seem to be like an Alexander the Great but when they come to the border problem, they resort to a policy adopted by our Great Asoka. They preach the Gospel of non-violence here. If Government cannot drive away the intruders from our own country, then they should not also evict our own people who encroach the grazing reserves or forest reserves. Then Sir, again on the East Assam border, especially in the district of Sibsagar and Manipur our Government have failed to maintain peace and tranquility. The Nagas have begun to raid again and again. It seems their raids have become more frequent than before. Only recently they have raided two Tea Estates, viz., Naganjanka and Naginijan, in Sibsagar District. There they have not only plundered but also managed to escape very proudly. When they went away safely and proudly, our Police force came to the spot. Then they alerted all border posts. Let us see how our forces who are engaged in guarding our border area are alert and vigilant. And yet the policy of our Government is to strengthen the border force and even to improve the ration scales of the Armed Police Battalions engaged in border security and allied duties and at the cost of public exchequer. May I submit, Sir, that if the activity of the Government is like this, then public will not come

forward with the necessary help and co-operation which Government is seeking. Then, Sir, it pains me to find our Government's policy towards some weaker section of the people of our State. May I mention here that the tea garden and *ex-tea* garden labourers are some amongst these much neglected section? Their number in the State is not at all negligible. If I am not wrong, it is more than 15 lakhs, that means they, constitute not less than 1/6th of the total population of Assam. They are the greatest man-power in the State. The progress of work in the tea industry of the State is mainly due to the manpower supplied by these people. They are at the lowest strata of civilisation. Socially, educationally, economically and politically they are at the bottom of civilisation. These people are much more backward than the other backward classes of the State, but they have been given a false impression of superiority by putting them in the class of the other backward classes which are a bit more civilised and more developed than the scheduled tribes and scheduled castes. But Sir, I do not mind much if they are put in the other 'backward classes' list. My point is that when they have been put in the list of other backward classes then Government must shoulder the burden of civilising them up to the standard of other backward classes. Now I submit that when Government has so boldly put them in the list of such an advanced group they must also shoulder the burden of making these people quite worthy to be called as other backward classes. Let me remind, Sir, in this connection that the period for which the concession and the privileges that will be available for the amelioration of the condition of these backward classes people is very short. It extends up to the year 1960. We do not know whether this concession and provision will be extended for a further period. So I should remind Government that they should try to improve and ameliorate the condition of these people and give more stress and special consideration for the improvement of the condition of these people.

Lastly, Sir, I would like to speak a few words on food problem and the food situation of our State. Here we find Government have given us a very optimistic view regarding the food situation. But I am very sorry to express my pessimistic view on the food situation. Government says that foodcrop of this year is very good. Well, it may be very good but this production does not go to the cultivators. In most places of our State there is the "Dadon" system and in some places there is what they call a "Muli" system—under these systems

cultivators have to sell their produce before they are grown and harvested. Thereby when the crop is brought to the house, about 50 per cent of it they have to deliver to the mahajans at very much reduced rate which is less than 50 per cent. That is what happened in most places specially in my constituency and I know in most places in Goalpara district. So although the prospect of crop is good, I see that the food problem is still serious, and there may be a food crisis. Sir, I have another apprehension when remarking like this. The prospect of Ahu crop may not be very good this year in most places specially in the district of Goalpara, and I heard from my Friend Shri Namasudra also that the same thing is going on even in Cachar district also. So in most places because of the introduction of the Adhiar Protection Act a great deal of confusion among the people has been created. In other words, there is an unhealthy situation created between the Adhiars and the land owners. In such circumstances, neither the land owners nor the Adhiars are giving serious thought to the cultivation for production of more food but they are engaged mostly in fighting against each other. So how can we expect that Ahu crop this year can be better. Though there is provision for procurement of about 20 lakh maunds of paddy, I think this is not sufficient. So Government should be very much careful for the future crisis that may come.

With these few words, Sir, I support the amendment motion and oppose the Motion of thanks moved by Shrimati Komol Kumari Barua and seconded by Shrimati Lily Sengupta. **Shri RAM PRASAD CHAUBEY (Lakhipur)** Mr. Speaker Sir, I support the motion moved by Shrimati Komol Kumari Barua and seconded by Shrimati Lily Sengupta. I want specially to speak a few words about the action taken by the Cachar tea garden employers. In this connection I want to say that about 17 thousand tea garden labourers and the clerical staff concerned have been thrown out of employment by the introduction of laying-off system. Sir, about a month ago when some employers approached us and sought our advice we told them that we should be glad to have their statistics. We asked them to give us the figures as to how they are sustaining loss and to let us be convinced. Now, we found that in 1952 the expenditure on their managerial staff was about Rs.2½ lakhs which at present shot up to about Rs.5 lakhs. So also their expenditure for their head office in Calcutta, it was formerly about 2½ lakhs of Rupees but now it has also shot up to about 5 lakhs of rupees. Recently in Dewan Tea Estate

they have built a lakh worth of property. One house which had tin roof, it was not so bad but they did not use it, they dismantled it and there is also another building costing about a lakh. We also find that some lakhs worth of manuring which they have brought for these gardens, this manure was left unused and it was thereby damaged. Again in 1954 we found that they have given fat dividends to their shareholders and we also found that during the so-called crisis in 1952, the labourers contributed much but they were not paid a single pie by this McNeil & Barry Tea Company. Whereas other 23 gardens repaid the labourers in full what the labours contributed during 1952 crisis. Instead of repaying the labourers for their contributions they are going to give fat dividends to their shareholders and their managerial staff is also going to be increased. So we told them that there is no reason why they should give fat dividends to their shareholders and were spending money here and there but could not pay even a single pie to their labourers who have helped them during the crisis. They could not say anything proper. They simply say "we shall try if we can get help from the Government of India or from the Government of Assam or the Government of Bengal and so on. Now by introducing this laying off system about 17 thousand labourers and Babus or clerical staff were thrown out of employment. At present the affected people are in great distress. Most of them are practically half-starving. Their Fagua festival is nearing and they are most anxious how they will celebrate this festival, how they will purchase clothes and other necessaries for their children. By the action of this Company the people are in great distress. It appears that it is their intention to destroy the gardens here to improve their business in Africa. We have also found that one poorer garden which has been purchased by some Indian people, run and managed by them at present it is earning profit. So there is no reason why this garden should not get profit. As I have said earlier this is nothing but a planned way of this Company to withdraw their business from here and also to completely destroy the tea business here.

Under the circumstances there is much agitation among labourers, but we have explained to them to keep silent and be peaceful and that we will try our best to draw the attention of the Government to examine the matter and to do something in their favour. I therefore beg to draw the attention of the Government to intervene in the matter. that is to say to withdraw the laying off system, otherwise

the labourers will be suffering much. They have also understood that there is no reason for their being thrown out of employment in this way. So there may be some unrest and Government should be careful to look into the matter and without any delay they should do something so that the Managers, of the Macleoin and Berry should withdraw their laying off system and let the labourers work as they were working so far. At present I have nothing much to say on this, but the matter is very urgent and important and I beg to draw the attention of the Government towards this critical situation, the solution of which brooks no delay.

Md. MATLEBUDDIN (Dalgaon) : Mr. Speaker, Sir, the address of the Governor has been variously discussed by many Members of this august House, So I do not like to go into the details, but I want to point out some of the grievances of the people of Mangaldoi in the matter of the composition of the different Advisory Boards in the subdivisional level. Sir, in the Mangaldoi Subdivision there are different Boards which have only been constituted with the Members from the Congress party. As it will appear from the Land Advisory Board for Mangaldoi that there are no other members except the 3 M. L. As. other than the Congress party. There are only the members from the Congress party in almost all the Boards. So I submit that the Government will take note of this and see that the interest of all the people in the Subdivision is adequately safeguarded. Sir, the Land Advisory Board, Mangaldoi have solved no problem. The flood affected and erosion affected landless people of 1954 and 1955 have not yet been settled with any land, on the other hand they are being evicted from the places where they have settled down. So I would like to say that the Government have been quite unable to provide the landless flood affected people with any land and so the Government has no right to evict the people from the land where they have settled down. This is quite regrettable and not only fore that it also brings about huge loss on the part of the State. I therefore urge upon the Government to settle those deserving landless people with cultivable land with immediate effect and that the problem of landless people should be immediately tackled.

As regards the educational facilities, the benefit of the revised scale of pay has not gone to many of the teachers of the M.E. and M.V. schools situated in the eastern part of the Mangaldoi Subdivision. Particularly the Kharupetia High School has not yet been given the revised pay scale which

I think will not get even the benefit of the pay scale which is going to be introduced equally to the Government High Schools. So, Sir, I request the Government to give sufficient recurring grants to the said High School and to give sufficient non-recurring grants for the construction of the buildings and of the Hostel also of that school this year. There is the backwardness of the people in the eastern part of the Subdivision which will be evident from the fact that if we consider the number of the schools existing in the eastern part, with that in the western part of the Subdivision, we find there as many as 14 High Schools, but in the eastern part there are only 2 High Schools *viz.*, one at Kharupetia and another at Dalgaon. The Dalgaon High School has got the benefit of the revised pay scale and the other High School at Kharupetia has not got that yet. The recurring grant that was awarded to that school is very small *i. e.*, Rs. 300 per month which is only a drop in the ocean. In every month it requires an amount not less than 1,200 rupees, as the monthly expenditure of the school, whereas the income of the school is not more than Rs. 600 per month. So, that being the only High School in the whole of the middle of the eastern part of the Subdivision, the Government should look into the matter more sympathetically and every possible help should be given to that school.

As regards the Medical facilities, only a small charitable dispensary is at Dalgaon which is being run by the Mangaldoi Local Board. The Board has been very kind to give only one charitable dispensary in the eastern part of the Subdivision but if we count the number of the dispensaries managed by the Mangaldoi Local Board it will be, I think, not less than 20 in number in the other part of the Subdivision. So, Sir, the eastern part is being neglected.

Mr. SPEAKER: Now it is 4 O'Clock. The hon. Member will resume his speech tomorrow.

Adjournment

The Assembly was then adjourned till 10 A.M. on Tuesday the 3rd March, 1959.

Shillong,
The 22nd July, 1960.

R. N. BARUA,
Secretary,
Assam Legislative Assembly.

7/19/54

LIST OF AGENTS

1. Manager, Chapala Book Stall,
Shillong.
2. B. S. Jain & Co.,
71 Abupura, Muzaffarnagar.
3. Manager, Makshada Pustakalaya,
Gauhati.
4. Firma K. L. Mukhopadhyaya,
61/A, Banchhram, Akrur Lane,
Calcutta-12 (India).
5. Law Book Society,
4A, Wellington Square,
Calcutta-13.
6. R. C. Brothers,
4140 Arya Pura,
Sabzi Mandi,
Delhi.
7. Manager, Thacker Spink & Co. (P) Ltd.
(1933),
3 Esplanade East Calcutta.
8. Banawari Lal Jain,
Rare Book Seller,
Matikatra, Agra.
9. The Manager, R. Cambray & Co. (P) Ltd.,
Kent House, P. 33, Mission Raw Extension,
Calcutta-13.
10. Swastik Industrial Works,
54, Holi Street,
Meerut City (U.P.) N.R.
11. Manager, Economic Book Depot,
Matinagar, Sun Beam House,
Shillong.